

העולם הזה

ליקטום החיים - דופק הזמן
העורך: אורי קיסרי

השבועון
המצויר
לכל

”חג פורים, חג גדול הוא ליהודים...”

המחיר
75
מיל

2. 3. 1950
ייג אדר תשי”ג
מס. 646
שנה 13

הנאציונליזם והנאציזם - בחיבה
והאויבים!

היה שני!
סאלו שני!
הן מקום יותר!
183

-Samba-
עם האלמוניצייה הקטן אנה!

הדג הקסוא"

"הדולרני"

אשכול

הוא ולבוא הפקיד!

**שחוק ודמע,
מסים וצנע -
חג שמח לאזרחי ישראל!**

זכרנו את העדלאידע...

ב' 21 במרץ 1935, הרי הוא פורים תרצ"ה, סער הים התיכון מאד, כמקור בל באביב. האגיה הצרפתית הקטנה בה עלינו ארצה ממרסיל — "ספינסק", טולטלה על ידי הגלים כאילו היתה סירת דייגים. באותו מעמד נרדנו כור לנו נדר לעלות ארצה בפעם הבאה ברגל ולא לדרוך עוד על סיפונה של שום אניה. נמל תל אביב היה קיים אז רק במימיו של המייסד הישיש של העיר מאיר דיזנגוף ז"ל, ובגלל הסערה לא יכלה אנייתנו להכנס לנמל יפו; היא נאלצה לעשות את דרכה לחיפה, משם נסענו ברכבת לראש העין ומשם באוטובוס לתל אביב. אכן, כמעט יום תמים נמשכה הדרך מתל אביב לתל אביב באניה, ברכבת וב-אוטובוס, והגענו לא בפורים, אלא בשושן פורים בלבד. אז לא ידענו עוד שה"עדלאידע", שנערך ביום הקר דם יהיה האחרון, אז לא ידענו שעוד באותה השנה תפרוץ מלחמת איטליה — חבשי, שזעזעה את כל אזור הים התיכון. אז לא ידענו שבאפריל השנה הבאה יפרצו המאורעות, שבי" 1939 תפ-רוץ המלחמה העולמית השנייה ובעק-בותיה מלחמת השחרור שלנו. אכן, לא ידענו שבמשך חמש עשרה שנה לא ישרור שלום בארץ ולא שערנו שדוקא פורים, החג העממי היהודי היפה ביותר, ישלם את המחיר בעד פשעי ההיסטוריה.

הפגישה עם תל אביב המינה חווייה מוזעזעת. כיצד נאמר שם ברומית קור-טס"מאהלר, זו היתה "אהבה לפי מבט ראשון". כל פרט נחרת עמוק על לוח הלב ואני רואה את תל אביב כפי שראיתייה ביום ההוא, בשושן פורים. דומה היה רחוב אלנבי לאולם בו נסתיים נשף ריקודים עליו. הקהל כבר התפור, אך החלונות טרם נפתחו ומצב הרוח המיוחד עוד רחף בחלל. שערים גדולים קישטו את הרחובות, ציורים צבעוניים יצרו רושם אנדי. עולם מזוהר ומיוחד נתגלה לנו עיני המשתוממות. מלאכי עליון שירדו על הארץ, סקוטים בחצאיות, נערות הר-לנדיות בנעלי עץ, צ'יפלינגים בסיטונות, עכברי מיקי מאוז, סלגשי סולטאנים ואפנדוים טיילו ברחובות. גברות לבושי קרינון צמחו מן האדמה, יפאנים לבו-שי קימונו, קציני חיל ים בלתי נודע מרכיבי מונוקלים, אינדיאנים מקושטים בנצוצות צבעוניות, כושים ישר מן הדונונגל, טוריאדורים שהגיעו זה לא מכבר מספרד. המלה העברית הרא-שונה שלמדתי בארץ היתה "נשף". כל תל אביב היתה מבוסמת במקצת. כעס-תי מאד על נפטון, אליל הים, הרי הוא גזל ממני את המחנה הנדרה הזה, לראות עיר צוהלת ושמחה. בקושי התנחמתי: לשהנה הבאה בתל אביב! בשנה הבאה נמלא גם את החסר הזה, נשתה כפליים, נרקוד כפליים.

השנה הבאה" הזאת לא באה עד היום הזה...

פורים לא קיבלו עוד גושפנקא רשי-מית. מאז נערך פורים מסביב לפורים. מדי שנה בשנה יצא כרוז של אחד ממסודותינו העליונים, שהצהיר: לא לכם פורים השנה! אחינו בצרה ומ-צוקה, לא נאה ולא יאה לשמוח בפומבי. המסקנה: בטול חגיגות גמור! מדי שנה בשנה תקף אותי רוגז קשה כשהרהרתי: המותר לעשות כן, הצריך לעשות כן, האפשר לע-שות כן? אולי קבעו את פורים דוקא משום כך שיחגגו סמכות לשמחה פעם (ולא פעמיים...) בשנה, כאילו מישוה גבון ויודע את אופיינו היה מנתש שהיהודים לא ישמחו בפעם אחרת במ-שך כל השנה כולה. "ושמחת בחגך", אבל ביתר החגים הרי אין השמחה שורה... ואולי אם שמוח נשמה תתחזק בנו האמונה, שחזור יחזור הנס שקרה לנו פעם ונגצל בכל הזדמנות מן ההמנים שקמים עלינו בכל דור ודור לבלותנו! האם לא כדאי היה להגביר כוחו של פורים במקום ההחלישו? בחמש עשרה שנות מלחמה שעברו מאז שאלתי את עצמי תכופות: האם לא חוגגים אחינו בגולה — שבגללם בטלנו אנו את חגיגותנו — אף הם את החג הזה? אולי האירו גם אצלם אר-רות פורים פנים ולבבות גם יחד? אולי דוקא בחג"לא"חג זה גברה האמור-נה בהצלחה? מה, איפוא הצביעות בביטול חגיגות בכלל? הרי כתוב במ-פורש: "קיימו וקבלו היהודים עליהם ועל זרעם ועל כל הגוים עליהם" וזוהי היתה עושים את שני הימים האלה ככתבם וכזו-מנם בכל שנה ושנה...

זוהי ביאליק עצמו לא חשש לשבת בועדה שקבעה את ההחלטה. אחד קטנה של שמן קיק. הגברת הררי קיבלה פעם את הפרס הראשון בעד תלבושתה: "אביב". היא התעטפה בר-שת מוסקית, פרחים עליה נרקיסים חיים, הגיחה זר פרחים על ראשה ונשאה סל פרחים. הרביוניסטים זכו פעם בפרס על הלוחיה הגדולה שערכו למנדט. במשך חדשים יגעו אנשי תל אביב את מוחם, כיצד להמציא את התלבושת היפה והמוצלחת ביותר. הגב-רת שרה נוימן מכרה את הבדים בדירתה הפרטית ליד ראינוע עדן וכל המשפחה כולה ערכה ביקור ובחרה את הבד הבד היה "מיוחד במינו" ונועד לערב וללילה אחד בלבד.

אגדתי בא פעם עם הצעה נועזת: הגשפים נערכו במגרשי התערוכה ליד התחנה, ועל כן מדוע לא תביא רכבת מיוחדת אורחים לנשף מכל חלקי הארץ? חבריו לעגו לו: הרכבת מוסד ממשלתי רציני הוא ולא תעסוק בענינים כגון אלה. אגדתי לא נרתע, נסע לחיפה ובה ליד הסכם עם ההנהלה, שהעמידה לרשות אורחי הנשף קרונות מיוחדים, שנסעו בכל היום הלך וחזור, יצאו מן הקרון ונכנסו לאולם הנשף. אגב, אגדתי עשה מעשה קנודס נועז הרבה יותר: בימים ההם הרבו לדבר על ספינת-האוויר הגרמנית — צפלין, מדוע זה, איפוא, לא תערוך הספינה טיסה בשמי תל אביב בימי פורים? חבריו לעגו לו שוב, אך היוזם והרוח החיה של הנשפים עמד בתוקף על הצעתו ולא נח עד אשר ביצע אותה. הספינה באת באמת בהנהגת ד"ר אבנר המפור-סם. אגב, באותה הספינה בא גם הד"ר

זוהי פון ווייל. הצפלין טס בשעת הקריצה וזרק שקים שלמים קונפטי... אכן, שערנו בנפשכם מה היה יכול אותו ברוך אגדתי לעשות כיום לו מסרו לידו את ארגון הדבר. מובן מאליו שבחרו ב"אסתר המל-כה". בפעם הראשונה היתה זו תימניה העיר, בלוד-בלומפלד ז"ל, ערך למלכה קבלת פנים רשמית במשרדו ואליה הוד-מנו אישים חשובים, אפילו המושל הצבאי. היא הועלתה על כסא המלוכה וכתר עשוי מכסף טהור הונח על ראשה. "ככה ייעשה לאשה שתל אביב חפצה בכבודה..."

לא היה קץ להמצאות ברוך אגדתי. מספרים לי חתיקי תל-אביב. בשעת בחירתה של הגברת חנה פולני ל"אס-תר המלכה" הוציא אגדתי בול מיוחד לכבוד המאורע. הנהלת הדאר פתחה סניף באולם הנשף והסכימה לצרף את בול אגדתי לבול הרשמי...

שיירות גמלים הועמדו לרשות הקהל לשם הובלתו. הציירים קישטו את האו-למות בתרונות. מדי שנה בשנה נערכו שלושה נשפים. הראשון נועד למוזונים בלבד ודמי הכניסה היו אסטרנומיים ממש: 270 מא"י. בכל זאת עלה מספר המשתתפים לשלושת אלפים. דמי הכניסה לנשף השני עלו ל-150 מא"י; מספר המשתתפים עלה אף הוא לחמשת אלפים. הנשף השלישי, האחרון היה העממי והעליו ביותר בו השתתפו המו-נים: מחיר הכרטיס — 75 מא"י. כל ההכנסות חולקו בין המוסדות ובין הקהל.

כך נוצר חג גדול בתל אביב הקטנה ונדמה לי שתל אביב הגדולה יכולה ללמוד הרבה מן העבר...

אינו השחרות?

הלא תכירוני — נערת "ארדי" אנכי. דמותי מלווה את שמורי "ארדי" הנודעים לשם בטיבם המעולה, וטעמם המשובח. הנני קוטפת ומכררת, מבשלת ומשמרת את מבחר הירק ומיטב הפרי העברי ומגישה אותם מוכנים לשולחנך. המבחר הרב ישל מוצרי "ארדי" פותר לעקריות הבית את בעיית התפריט והוסף לה בהוצאות, זמן ועמל.

ואלה סיני תוצרת ארדי:

- ריבות / שמורי ירקות / מיצים / לפתנים / פודינג / קורנפליור / מעדנים / גילי קפוא / סוכר וניל / אבקת אפיה / תבלינים / הרדל / המצויית / דבש / עמילן / כהול לכביסה ועוד.

ג"א ארדי - גחרתי!

ארץ מיחלת

היה שקט. היתה דממה עמוקה מני ים. בנות-גחון של בוחק הציפוי נתערב בו בשביבי האור של תכול וארגמן. פירורי-חלקיקים, אחד מני בליון, אפי-סיים בנפחם, מתאבכים כקורי-קין — נצנצו אטומי-אבק באלומת אור של שמש בין ערבים.

היה ערב. גברשות הטילו קרנים צהבהבות, והיה עגול, מסחרר, ודור מיה — צרי לנפש. היו בני-אדם. ללא ספק היו. כי לולא הם — היה טוב. היה רצון למעט-בידיות. הרהורים צלבו הרהורים. היה הכל מעורפל, לא ברור, מחורר כל צרכו. מה הימם בעצם בקרפת? הרי נשלח הנה לנופש, כלור מר לשכות, לא לחשוב על כל זה. והנה — מנקר, לא נוהן מנוח, מדרך מנוחה.

אחד דיבר, הריה זה סגן-ראשון או סרן? בני-אדם התנשאו ממושביהם הר-פורים תכול ופסי ארגמן, נצמדו זה לזה והחלו חגים לפי קצבו של יפה-צלי-לים שבקע אי-מוה. שוב... האין מפ-לט? הן צריך פעם לחשוב עד גמירא.

דור-שליחיל — אמר הלה, יופה אמר, זוכר? בילדותו סיפרה אמה על סבא שנרצה. בערב היו מאפילים את חלונות הבית בשמיכה עבה ואפורה, מכוסז זיפים דוקרניים, מאורעות, הא-פלה. אבא יוצא, חגור רובה, שהוצא מן האדמה, ועדיין צפן בחובו מריח הורע הטמון והטחב, ריח הכד החלוד ששימש אי-פעם להובלת חלב, וריח הופת שבה נחתם. גדל קמעה, והריהו משתעשע במפתחות של ארון ובכדורי-רובה. את הרימונים — משאת נפשו של ילד — היו מסתירים מפניו על גבי הארון הגבוה. מה מואס הוא בהם היום! איזה גועל מעוררת בו תמצית זו של רצה, אש ודם... ואו נסלו אורי ויהושע. כמה בכתה אמה...

אך או כבר הלך לבית-הספר. המ-שוריין ליהיה בדרך, הנוטרים ולהם כר-בעי פרווה, ואותו שחרחר שהפחד בעיניו, כן, ודאי שפחד, הוא קבע את האימה בלב, לב הילדים בני עשר או אחת-עשרה, שלא ידעו פחד מהו.

מה הרעש הזה? זה מוכיר את ההפצצה הראשונה. תל-אביב, רחוב ופי-גישה הראשונה עם המות, עם הרצה, עם כל השחור, סוס, עגלון ועגלה — שלשתם מוטלים בקרן-זווית, דם בדם התערב, עולם תמים נפלא של ילד נחרס לרסיסים ונותר השחור, וה-חורבן, מכאן הציניזם של מחר? של היום?

הרעש... הן אלו מחיאות כפיים. זוג סיים ריקוד סולו. כנראה, שוב שקע בהויה... הה? הן בא הנה לנופש, לשכוח כל זה. כן לשכוח... אבל איך אפשר לשכוח? למחוק מן הזכרון את קוער הספניה שנתקע בחול הרך, את הבחורים, צעירים כמוהו שקפצו ממנה, וזקנים וטף שנישאו לחוף, ול-

פתע הזרקור. האור הענקי-המדהים. ושוב אלות, תיל... ואו החלו המאור-עות רודפים-שוטפים. ניגרו מבין האצ-בעות ממש. פיצוץ המשטרה, חיפוש, "סליקים", הברחת אנשים וגשק. אי-מוגים-שלי-חצות, ושבתות-אחרי-הצהרים גדני-ע. בית ספר שנסתים ופלמ"ח שהתחיל — המשך טבעי...

דור-שליחיל...

ואחרי כן השדה. הברזל היודע לח-רוש, להצמיח. ברזל שגם אותו יש לנגד, לאחוזו בזרוע נטויה, בעוז וב-להט. ברזל שפלה שדה-בור, פלדה שעקרה חרולים משורש, והיד — אותה היד — הצמיחה, נטעה, שתלה. וטוב היה לאין-שיעור. אותו ריח מהביל של

— אמר אחר. שלום אמר האחר, שלום אמר האחר. ערפל. לוט סמיך היה נטוי על פני האולם של בית הנופש.

לוט — ומאחוריו נקרע השלום. שלום, די — צרח פתאום צריחה שהק פיאה את הדם — אני לא רוצה!!!

אנשים קפצו ממקומם, נעקרו מעי-סוקיהם, נקטעה שיחתם. ידיו, בעזית, אוחזות במסעד הכסא, שריריו מתוחים, פניו מביעים פלצות, סיו ממלמל. עי-ניו מדברות: אני רוצה לעבוד! לי-טול חופן אדמה ולסגנו באצבעותי ולו-מר, כאותו פלח ותיק: אכן נשתיירה בה שמינית שבשמינית של לחולחית... רוצה לחלוב. לשמוע חלב גיתו בסילון עזחם לתוך דלי מוכן, מצפה לו.

בוסוריוס בפרוזה ירח, חצב וחחול

ירח חוזר יורד עלי. הרוח פורע שערי. אני צועד לבדי בשדרת ארנים ארוכה. מאחורי נדבך לבנים — משק מים. מכל צליל אוהב אני משק של מים.

יש מים שיורדים במפק. איני אוהב צלילם. דומים לפגז בנפלו. יש מים שיורדים בקלות. לצלילם צחוק גרוני, כקולה של אהובה בנשיקות צוואר.

יש מים שיורדים טיפין טיפין. כל צליל ושפע בו, הד קול במרחב. יש מים מבעעעים (בלה-לה-לם, בירום-דור-סול-לה).

ומשק מים זורמים. אני הצליליים. אני סולם כרומטי. רק סולם. לא יותר. ירח חוזר יורד על ספסל ריקן. מפקח לידי חתול שחור. ירח חוזר יורד על חצב.

אני — כל אדם שהבטיח ונכזב. הספסל — נערה שאינה יושבת עליו עמדי.

החתול — החשד שמקנן בלבי. החצב — יופי קלוש, שמביא עמו את הספק.

היתה לי פעם נערה אחת. לה ולי ספסלים הרבה. לצליל צחוקה קול אהובה בנשיקות צוואר. מים שיורדים בקלות.

אני מלווה אותה לביתה. לעיניה מבט ירוק וצהוב וצר, כמו לחתול שמפקח.

לחצב פסים סגולים-ורודים. לחצב גבעול יציב וגס.

כל מי שאינו עצל מלהרים, יכול ללקט את החצב. לעיני הנערה מבט ירוק וצר, כמו לחתול שמפקח.

אני בא יום אחד לנערה. חצבים באגרטל. לא אני ליקטתים, גם אין לקנותם בשוק.

ירח חוזר יורד עלי. הרוח פורע שערי. אני פוסע לבדי בשדרת ארנים ארוכה. אני נוטל זמורה בידי ורושם — פרופילי בירוק, חתול באפור וצהוב, וירח שיורד עלי ומרחיש חצב בכתום ואדום.

מאת אורי ברזיאק

עכוזי-פרות רחוצים. כן, הוא אהב את הקלשון. את גודש התלתלן הכסוח, הנישא בהרה מאחוריו זוג סוסים, סוסי-עבודה. כשהיה מסור את הירק באבוסים, היה נוהג לזרוק מנת-קלשון אחת, מנה אחת אפיים, לעגלה השחור-רה, בעלת החברבורות הלבנות, שקידמה את פניו בגעייה מייחלת. מדי יום ביומו היתה מצפה לו כמו האדמה הטובה וה-שחורה. כפרדס שענפיו עמוסים לעיפיה אדמה...

קולות גישאו אליו במערבולת. שברי פסוקים, מלים בודדות הגיעו לאוזניו. ישן? — שאל אחד בסמוך אליו. הווה

לאמץ שרירים עד כאב — ולא לחשוב. לא להציץ שבעים ושבע בכל יום בת-הום החשוכה הפוערת את פיה לרגלי.

רוצה להמשיך במקום שהפסיקו הם: אורי, יהושע, שוקי ואחרים. להשכים קום ולצאת על טרקטור רע-שני, שיחריש את ציחחת הפצועים העולה באוני, לצאת לחלם בן-שמונה-שעות, שתחילתו נעוצה בגבעה וסופו מעבר לאפיק השני. חלם תחנה, ארוך-פלחים, רגבים רגבים — לערוגות מצמיחות ירק. אפשר תלתן?

רוצה בית! שמעתם? בית! שלי, קטן, בעל גגון אדמדם ומשופע, ועץ גדול גדל בפתח... או אפשר בית מאור-רך, לבנוני, בית-שלי-קיבוץ — אבל בית, שיהיה שלי, שאוכל לומר עליו בפה מלא — שלי. שלא אהיה צריך לנדוד הרחק ממנו. שלא אצטרך לתגור נשק. די!

וילדים... מדובללישע, בעלי רגלים רכרוכיות, קיבורות ושרירים שעתידים להשתרג כשורשו של אותו אילן, שי-היו מהמהמים סביבי ומנגנים לי באר-תה מלה מופלאה, שכבר נשתכחה ממני — אבא. ושיגדלו ללא תיל, ללא רצה. ללא מחזות אימים. שיהיו חזקים ואו-הבי-שלום. אדמה ו... בית. שיהיה ער-לם אחר. עולם אחר. אנא... מטורף! — לחש אחר. צנחן — אמר מישהו — נסגע בה-

לם כשהמצנח שלו נפתח ברגע האחר-רון ממש. רואים? — שערות לבנות בצדעים. נשלח לחבריא, להינפש, לש-כוח. נתבלבלה עליו דעתו. שלח רסן מפיו והוא מדבר... מה שיש בלבו.

היה לילה. היה שקט. בנות-קול הירדהו באולם הגדול והריק. כסאות מרופדים ארגמן, מצופים תכלת, הב-הבו באור אחרון של עששית בודדה. הוא נשען במרפקיו על שולחן עץ — הליט פניו בכפותיו. היה יחידי באולם הגדול. אחד שפוי בדעתו.

זה עתה הופיעו המודלים החדשים לשנת 1950 של רדיו גלובוס טרופי בקיל השכדוקים!

6-7 מנורות — כל הגלים — עם גלים מורחבים — צליל טבעי, הרמוני — כל החלקים מותאמים לאקלים ארצנו.

ל עין — רהיט נהדר, מרהיב! לאוזן — צליל מוסיקלי מלהיב! הקלה בתנאי המכירה אחריותנו ידועה זה 46 שנה.

מ. קובלסקי ובנו בע"מ ת"א, רח' אלגבי 119, מול הדואר.

תקליטים
באר, בטהובן, אופרות, אופרטות, ולסי, רקודים רדיו אוניון - רוברם רח' דינגיף 116, תל-אביב

המתנה לחג פורים
שירים עבריים ותקליטים אחרים

גרמפונים מקולים ותקליטים גם בהשאלה לנשפים רזקון גרמפונים בבית המלאכה שלנו ח"א, כ"ה יהודה 41 סל 5462

תקליטים לפספון
אברהמסון תל-אביב רחוב בן-יהודה 9

פסנתרים
מפירתות ידועות — כמבור גדול ופפרמן את יין, ת"א, רח' רשייף

יצחק גורן / מעל פסגת הר הצופים...

אוברטורה: - בדרך חזרה

אכן, ירושלים הרים סביב לה וה' רם שבהם לכל הדעות הוא הר הצופים. הר הצופים! - מוסיקה גועשת. הר הצופים! - מוסיקה רכה ומשפיעה געגועים. הר הצופים! - סימפוניה שיש בה הכל. אוברטורה: - בדרך חזרה.

תחילה הרי זה טרסור מגועז הגוי- שן של משוררין בא בימים, שאפלה שורת בפנימיותו, אשבוני מוגפים וע' שרות שוטרים שבו נדחסים ונדחקים כדגי סרויניה בקופסאות, ושני לגיוני גרים עמומים בדלת צופים כך בעי- גים חמורות - שמה תנסה להציץ מבעד לאחד החרכים או הסדקים. אלו המצופפים מאחורי גבו של הנהג, רואים חלק מן הכביש שערביי שייך גיראח מטיילים עליו להנאתם - כא- קד מאיט המשוררין את מהלכו ומר- קיד את עצמותיו הוקנות על גבי המורה שבכביש, לוחש אי מי חרש, - כאן נתחוללה השחיתה בשיירת הרופאים הידועה - אפשר שהליגיוני- רים השניים שומעים שפת עבר זו של- נו, אפשר שלא, על כל פנים פניהם קפואים ונטולי מבע כפניו אלו הסי- גים הצהובים.

הרמים, שמאלה הימנה, מתפתלת וצ' מודה לצלע ההר (כפי שהיתה צמודה מזה אלפי בשנים) החומה! - החומה שכה רבות עמלו לכבשה, הן אהנו והן זרים - היושבים מעברה השני כיום - דרומה ובאופק מסתמן בנין סביב, - ארמון הנציב. ההרים מקיפים את העיר ושלוחותיה כטבעת אחת ואי שם מעבר להם שוכנת מצדה העתיקה וההיסטורית. קרוב יותר - תוחמת בגבולו של הר הצופים וווקרת מגד' דליה בהציפות יתרה, צופה למולנו "אוגוסטה ויקטוריה" לפנים שמה ישושה אכולת יומין זו כבית מרגוע ופנסיון; כיום - יחידות זרים שוכ' נות בה. לעת ערב ממטיר הרקיע פסות צמר לבנות הנמסות מידי הגיען אל הקרקע. להלכה! שלג הוא זה. למע' שה, יופיע במלוא הדרו יומיים לאחר מכן.

אנדנמטה: - שלג

סמוך לתשע שעות בערב נתפורו העבים וירח מלא, מזהיר ומבהיק הפ' ציע בכסחון קר ושקר את אורו הצר- נן על המשטחים הלבנים, בניני "הד- סה" והאוניברסיטה העברית עטו מעטה צהור, עצי הגן הבוטאני וחורשות האר- קין) נחטס אף הוא ברובד הרך. מש' נתפור הערפל השלגי סופית, שלחה ירושלים הבירה את אורותיה אל לבו של הלילה הצונן ועוררה געגועים, המ' צבות הלבנות של בית הקברות הצ' באי הסמוך כוסו אף הם במרובד הרך, הצחור והעבה והוד שבקדושה עם לובן צונן וקר היה נסוך על הכלי, - על הכל ועד לעמקי הלב חדר.

אי משם עלתה ובקעה מנגינת-ליל חרישית, רכה ושופעת - אפשר יחי' דות הזרים אשר "באוגוסטה ויקטוריה" פתחו מקלט רדיו ואפשר שהיתה מג' גינה זו בחלל השוקט והרוגע, או בלב. לובן, שקט, דממה וקדושה.

סקרצו: - חיותו יער

לפנים היו בכאן חיות מחיות שוי- נות, עופות, רמשים וזוחלים למיניהם. כיום נותרו רק שרידים. זה ליד זה שוכנים מישקה הדוב ורעיתו הנאוה (סוברים שבקרוב תתרבה משפחתם), וזוג הקופונים הקטנים והמסכנים, המצ' טנפים בפניה, רועדים מקור ומשלחים בך עיני תחינה. יותר למטה - מתהלך הנמר בסוגרו וחושף לעומתך את מל- תעותיו התדות. מעבר לחץ הברזל וה' סכה העבה פוער את לועו ומשמיע את שאותיו המחרישות הקיסר שבי- חיות - האריה.

נראה שמזונותיו אינם ניתנים לו בשפע וכל אימת שזוכה שכנו הנמר אף הוא במנת בשר חמור, סומרת רע- מתו של "מלך החיות" מכעס. גו רזה ומצומק, אולם נראה שעדיין די און בו להנחית מכת טלף אחת ולהפוך לשל- לית עלובה כל גוף חי שהוא.

מתוך סוגר שני צופה כך הצבוע בעינים מזרות אימים ונושף עליך מהבל סרחונו.

- לא! אין ענין בו ובסרחונו. פנה וסוב הלאה ולפניך סוגרם של

הגאים והחמודים בשוכני הגן - מער' בות אוסטרליה הרחוקות הובאו לכאן והריהן מקפצות על טלפיהן האחוריים ומעוררים בך הרגשת אהדה. השלג הגופל עליהם מעם ענפי העצים, מר' תיעז והן הולכות ומדלגות סביב סוג- רן, זו אחר זה - אדון קנגורו וה' גברת קנגוריה.

פינאלה: - נופי מזרדת

הרם שבגנות - גג בנין "הדסה" עילית והרי מחצית הארץ לפניך, והיא ארצך ומולדתך שלך. כעל כף היד מונחת ירושלים, העיר העתיקה, השי- לוח הזקן וגיא בן הינום. שייך גיראח רובצת לגלילך ממש ומעוררת זכור- נות. מזרחה - באופק, ניבטת אליך בתולת אבו גוש, קרית ענבים. מימינך רמאללה על עמודי השידור הרמים שלה ומכוניות ליגיון חוספות בדרך ההולך שמה. רכס הרים רם, ששלג נח על פסגותיו, מסתיר את חלקו הג' דול של יסיהמות. ברם שעה שהחמה שוקעת במערב מסתמנת לעיניך דמות שפתה הצפונית של הגמוך בימים. בעין מזויינת יכול תוכל להבחין בה' ריסות "בית הערבה!". "ענתה" - היא ענתות הקדומה והשוכנת בשיעור קילומטרים שניים ממקום שבת, מס' מרת לך ספורים מימי קדם והנופים - נופי מולדת נפלאים בעוזום סחים לך אגדת גבורה שעוד לא תמה.

שואל וזון / הקמיע

קמיע עתיקה שמספרים עליה מיידע' מה?

בקיצור, ערב אחד כשפתח יוסקה את דלתה של רות ואמר לה, כך כבדרך אגב, ש"זוים" הלילה, נחפה זאת אל ארנקה, הוציאה משם מין קמיע של מול ואמרה לו במאור פנים: - קח את זאת אתך. - מה זה? - קמיע, ליחשה. - עובי שטיוות, דחה את ידה, איני מאמין באמונות תפלות. - אבל מה איכפת לך אם תקח - היננה את קולה - אם לא יועיל לא יזיק.

- הגיחי את העניינים הללו לגשים זקנות, אמרתי לך, אינני מאמין בכל אלו וחסל, לא אקח! גמר בססקנות. אבל רות לא ויתרה, עכשיו כבר חששה שאם לא יקח את הקמיע עלול לקרות לו באמת משהו. - קח יוסקה, התרפקה עליו, בשבילי, והוא, נעשה לו קצת לא-ינוח. - איזו מין רגשות, המהם מבין שפתיו, אני יוצא או את יוצאת, מה ההתרגשות? וכשהוציאה זאת ממחטה והתחילה מוחה את עיניה שנתלחלו, נעשה ליוסקה באמת קשה על הלב. איזו הרגשה מוררה, סתומה ומעיקה, ירדה עליו, לא כך רצה להי- פרד. ומה קרה לה פתאום - לרותי הטובה - שקפץ עליה מין מצבר-רוח שכוה?

- טוב אני לוקח, הפלית בחטיפה, נטל את הקמיע והגיחו לידו על השול- חן, אבל דבריו כבר היו ללא הועיל. בחלל האוויר נשארה מרחפת אותה הרגשה קשה של קדרות מעיקה. רות ניסתה לשוא לחייך ולשפר את מצב- הרוח. משום כך הרגיש יוסקה הקלה כל שהיא כשמישהו דפק בדלת. זו נפתחה וראשו של גבי הציץ פנימה.

- אה, אתה כאן תיארתי לי, כבר מחפש אותך חצי שעה, הקדימו את היציאה בוא מיד!

לא הספיקו להפריד כדבעי קסצו החוצה וצעדו לעבר הבטיס.

* ההרגשה המוררה לא הירפתה מיוס' קה כל הדרך, הוא חש שמשוהו לא היה בסדר כאן. לא כך היה צריך (המשך בעמוד 14)

לא, יוסקה לא היה מן המאמינים באמונות תפלות, מעולם לא שם לב לחתול שחור העובר לפניו, ולא חש למספר שלושה עשר. זהו בשביל גשים זקנות" - היה אומר, אבל הכל היה טוב ויפה עד שהתחילו הקרבות. לא אומר שנכנסה בו איזו מהפכה והתחיל מאמין בלב שלם בכל אותן אמונות, אלא שעדיין לא ראיתי חייל שיהא מוכן בגלל שטות קטנה לסכן את חייו, ואם כך, מה איכפת לך אם כן תשים לב לחתול השחור החוצה את הרחוב, ואם כן שים לב לא להיות האדם השלושה עשר בשורה המתפקדת ערב קרב!

לכל אחד היו השגעונות שלו, ואם חנה של גרעון לא נתנה לו את תמונתה לפני היפרדם, הרי זה שגעונה שלה, היא אמרה ששמעה, כי אומרים, "שאם לוקחים את תמונת הבחורה לפני הקרב אז אין לך הרבה סיכויים לחזור חי". נו שגעון של בחורה, וגרעון אף-על-פי שהיה "בחור עם דם" נעשה על כל פנים קצט "רומנטי" ולא לקח את התמונה.

*

גם רותי, אין מה לומר, היתה בחורה כהלכה, לא רכרוכית ולא רגי- שנית ביותר. לא פעם "נתנה" לרבקה מנה הגונה על שהיתה יושבת ומחי- זיקה את בהונות ידיה - התזק היטב - בתוך כפותיה. מדי צאת שמעון שלה לאיזה גיב, רותי היתה מלגלגת עליה, נזפת בה, אבל סוף סוף כך אדם הוא לא יותר מאשר בן-אדם והמתחיות עושה שמות בעצבים. זה ידוע לכל, ובחורה היא סוף סוף בחורה ויש לה לב רגיש, ולו אך במקצת, וכשהיא חיה ורואה את כל אשר מתרחש מסביב איך תתאכזר ליוסקה ולא תנסה לתת לו משהו שישמור עליו מכל רע, נאמר איזו

המדינה הזאת

לפני ימים מספר נחנך שירות נתיבי אוויר בקו ישראל - דרום-אפריקה. בשדה התעופה ביוהנסבורג נערכה מסיבה לפני המראת המטוס הראשון. השני מצד שמאל מר י. ד. גויטן, ציר ישראל בדרום אפריקה, משוחח עם מנהלי החברה. מאחוריהם עומד הרב הראשי לדרום אפריקה, פרופ' רבינוביץ. צילום: וררה

הזמשר
כבתי
הזכמת
אין זו טעות כלל וכלל. לא התכונתי אל הכנסת אלא ממש לביית הכנסת. הבה ואסביר את הענין.

במרכז ההתענינות של השבוע עמד המשבר בממשלה. והמשבר עבר לכנת. מה קרה? השרים הדתיים החליטו להחרים את ישיבות הממשלה, אולם לא לעזובה. הדבר עורר את המתו של ראש הממשלה שגער בהם במכתבו הידוע, וקרא לישיבת-חירום של הממשלה. הדתיים הגיבו: לישיבות רגילות - הם אינם באים, אולם לישיבת-חירום, שאני.

אגב, בראשית דבריו הדגיש ראש הממשלה כי עליו למלא חובה בלתי-נעימה... ויזיר הכנסת, ש' מסר את רשות הדיבור לאחר דבריו ראש-הממשלה, לשר משה שפירא, הציגו:

— רשות הדיבור לשר הבריאות? והרי למר שפירא עוד שני תיקים: העליה והפנים. מישהו העיר במקום: מנין לו, ליוזר הכנסת, כי שני התיקים הללו יימסרו לאחרים?

ראש הממשלה הודיע על החלטת הממשלה שנתקבלה פה אחד: שראינו משתתף בישיבות הממשלה יחד שב כאלו התפטר. האופוזיציה קפצה על המציאה כאילו ירדה מן השמים.

ובכן לא עצם הגערה עוררה כאמור, את חמתם של השרים הדתיים, אלא פומביותה. כך טען שר הבריאות משה שפירא, בתשובתו בשם כל השרים הדתיים לדברי ראש הממשלה על "המשבר".

הסרסום בעתונות היתה התגרות... כיצד הגיע לעתונות תוכן הזמיר

לעבר או לעתיד?
צחוק בכנסת.
למר י. רוקח משאלה משלו: כיוון שנתהוה מצב חמור בממשלה, יש להפסיק את הישיבה, כדי לתת לסיעות שהות להתייעץ. גם סיעתו רוצה להתיעץ, אמכי היא אינה בקר אליציה...
מר ד. צ. פנקס מהדתיים קורא: — "עדיין לא..."
ושוב פורץ צחוק.
י. בריהודה אינו צריך שהות להתיעצות. לדעתו יש לדון בעניינה לאלתר: "האם קיימת עוד ממשלה בישראל?"

הצבעה של 42 נגד 34 (בהמנועות הדתיים) להעביר את הדיון על הודעת ראש הממשלה לועדת חוק ומשפט. מוכיחה, כי לא בקלות מפרקים אצלנו לא רק ממשלה, אלא אף קואליציה...

ראש הממשלה
אינו מחבב
עורכי-דין
אין זה סוד. ראש הממשלה אינו מחבב עורכי-דין. את אי-אהדתו לנושאי תואר זה הפגין ראש-הממשלה פעמים רבות. עוד במועצת המדינה הזמנית. בהתפלמסו עם מ. בגין, אין ראש הממשלה שוכח להוסיף לפרקים "עורך-הדין המלומד". אולם בדבריו על החוקה לא שכת ראש הממשלה אף את "העורך-דין המלומד" ניר, ואת כל "יתר היוריסטים החרוצים" ש"שדים משחת היכולים להפוך יום ללילה ולבן לשחור"...

חבר הכנסת קליבנוב, עו"ד בחינו הפרטיים, יצא לתבוע עלבוננו של מקצועו. הוא גם מצא סיבה לאי-אהדתו של ראש-הממשלה למקצוע הפרקליטות: — אני מביע את צערי, שראש הממשלה לא סיים את חוק לימודיו במשפטים בקושטא... אחרת היה אף הוא משתייך לחוג עורכי-הדין... ובודאי שלא היה לועג להם.

אותלו לשקספיר ב"הבימה"

נסיון לרצח
לאור היום? —
לא, אותו (א)
מסקין) לזפת
כיריו את צואר
יאנו (ש) פיני
קל) באחת החי
זרות לה צגה.
החזרה היא
לרא אפור.

צילום: פרי-אור

דיחות. הדבר תלוי, כמובן, בקוראים עצמם. אתה מערער על טעמו של העורך בבחירה, אך, כמובן, טאי אפטר לקבוע מסמרות בענין זה. אנא נסה כוחך בשנית. הדבר אמור לגבי כל השולחים בדיחות למערכת, שפרי עטם טרם נתפרסם. העיקר — הקפידו על המי קוריות, כי היא משמשת אבן-הכוחן בבחירה.

המערכת

ליצחק קוקיא בירושלים

אתה רשאי לשלוח כל מספר בדיחות שתמצא.

למג. פתח תקוה.

מכתבך נתקבל במערכת, וברצוני להשיב לך קצרות: הרשימה "מאזני צדק" — "בני מרוקו — התאחדו" — לא באה לקבוע הלכה ביחס הישוב לקליטת עולי צפון אפריקה, אלא לספר על מאורע שאירע בבית המשפט. כמו כן, שאני מסכים לכל הכתוב במכתבך, אך את המציאות, כפי שהיא משתקפת בבית הדין, אין לשנות.

כ"ח
הראל

הצילום בשער:
מנורה

"זנולין" לגברים ולנשים

בעוד ימים אחדים אפשר יהיה לקבל בכל בתי המרקחת והחנויות לקוסמטיקה בארץ, את התכשיר החדש השוויצרי למניעת שקששים ונשירת שערות.

מיוצר בישראל ע"י
חברת "אמקא", תל-אביב, ת. ד. 3097.

הביא פסוקים נגד פסוקים, אסמכתאות מהתנ"ך ומהמדרש, כדלקמן:

— בויכוח זה על החוקה שמעתי הרבה קולות וברקים אך לא שמעתי את קול ה' מדבר מתוך האש הזאת. אני מאמין, שעוד יהיה לנו מעמד גדול ואולי עוד נשמע את הקול המדבר מתוך האש; מעשי נסים ואותות ומופתיים ומלחמה ביד חזקה ובורע נטויה ואולי יפתח פרק חשוב מאוד בתולדותנו.

במסדרונות ובמזנון עוררו דברי ראש הממשלה פירושים רבים. כל אחד תלה בהם תלי תלים של הלכות. מיר שהו סיכם את הויכוח בין שר הסעד וראש הממשלה:

— הראשון, האדוק, דבר בלא רוין והשני, החפשי, -- נאומו היה מלא רוין דרוין...

האזרה מה הוא אומר? מאת מ. ראסקול

"תיקן" נדמה לי שאין ארץ באנגליה בעולם שבה עקבו במתיחות כזו, בעצירת הנשימה ממש, אחרי תוצאות הבחירות באנגליה, כמו ארצנו (האנגלים קררהמוג ודאי שלא התרגשו כל כך). ובאמת התחרות בין הלייבור והשמרנים היתה "משחק מרתק" ובמשך כל המירוץ היתה התוצאה בספק. כיום מפלגת הלייבור נשארת בשלטון, אבל הרוב הזעום שהשיגה בבית-הנבחרים כמוהו כ"תיקן" והשלטון הוא זמני, מכיוון שבעתיד לא רחוק יהיה צורך לפזר את הפארלמנט הזה ולערוך בחירות חדשות.

ומדוע כה התענינו במדינת ישראל במהלך הבחירות באנגליה? יודעי דבר מוצאים שני טעמים לכך: א. המשר אצלנו דומה במידה רבה למשטר הסוציאליסטי המתון שהונהג על ידי מפלגת הלייבור באנגליה, כלומר משטר שאיננו לא סוציאליזם מלא ולא קאפיטליזם מלא, אלא תערובת בין פיקוח המדינה והתערבותה בחיים הכלכליים — כלומר דחיקת רגלה של היוזמה הפרטית לבין חופש הרכוש והיוזמה הרכושנית הפרטית. הציבור הרחב רצה, לכן, לדעת מהי תגובת המוני הבורחים באנגליה על סדר כזה, הכרוך גם במשטר צנע וקיצוב המזון בחיים היומיומיים.

ב. המפלגות הנמצאות באופוזיציה אצלנו והמוזמנות יום-יום להצטרף לקואליציה ביקשו ללמוד לקח מן המתרחש באנגליה ולהסיק מסקנה מה כדאי להן: לקבל "כסאות" בממשלה או להישאר באופוזיציה.

והבחירות באנגליה הוכיחו, כי יותר כדאי להיות באופוזיציה!

"היום יש לימה השתוממתי כאשר גשם" באחד הקיבוצים, שנק' לעתי לשם באחד הימים, ענתה לי בתורה, שראייתה כי אינה עובדת, ואמרה: "היום יש לי גשם!"

ואתו יום דוקא יום בהיר היה... מסתבר שלמען השחיון בין התבירים מקבלים אלה העובדים ביום גשם (בעבודות שרות) תגמול של יום חופש בזמן אחר, לאחר שהרוב היה בסל מעבודה ביום הגשם.

ידענו על "יום שבת" באמצע השבוע, עתה נוצר גם "גשם" ביום בהיר...

מר י. מרידור מ"חירות" בעד חוקה, ככל חברי סיעתו. הסיי תרנגולת? בה: החוקה תבטיח את חופש הפרט גם מפני הפיקוח. אין תנועה "חירות", לדברי מר מרידור, מתנגדת לפיקוח, אלא לפיקוח מוסרי, שיש לשים לו סייג. ולשם הדגמה הביא מר מרידור את ההפרזה בפיקוח הפוגע בחופש הפרט של האשה.

— ספרו על נשים הנוסעות מימי חמישי קערב למושבות ומעבירות נת חי תרנגולות, בכיסיהן. הפקחים מחפשים בכיסיהן ומגלים את ההברחה. אולם מה יהיה, אם האשה תחביא את כנף העוף או את שוק התרנגולות במקום סתר אחר? יהיה גם אז רשות לפקחים לעשות חיפושים?

כלומר, בלי חוקה, יש הרשות לפקחים לחפש כנסית-תרנגולות מוכרחות בכל מקום שהאשה המברחה תחביא אותו.

בדא רוין לועתו של הרי"מ וברזין

לוי, שר הסעד, אין צורך בחוקה: "חוקת ישראל קיימת מזה אלפים שנה". אר לם הרי"מ לוי, יודע, כי בשכנוע בלבד לא סגי, הוא הוסיף, איפוא, נימת פאתוס מתובלת איומים: "מלב שותת דם אני אומר לכם, זה (קבלת חוקה) עלול, חלילה, להמיט שואה על המדינה, והרב לויין סיים את נאומו: — "שמע ישראל ה' אלקינו, ה' אחד, אין עוד מלבדו"...

ראש הממשלה, שאף הוא מתנגד לקבלת חוקה התפלמס רבות בנימוקי קיו של המתנגד האחר לחוקה, הוא

רדיו

ש. ליפשיטיין

ת"א, בן-יהודה 47, בקומה

תיקונים • מכירה • קניה • חילוף.

גד בייים
כמו חדשים
נרבינילון דק מן
הדק. משי מהור-
הכל יאריך ימים
כפלים. אם
לאחר כל הלבשה
מכבסים
במקסמיל שמפוי
החפשי מאלקאלי

טקסטיל
מפוי

המפיצים היחידים: חברת גורית בע"מ

עשרת הכרכים לזאב ז'בוטינסקי

הידוע לך על האיכות
המשוכחת של עבודת
ק ש ת ?

ק ש ת מ נ ק ה ו צ ו ב ע ת

מאזני צדק

שני מאדאם וורדו יהודה הראל

השעור האחרון נתקרב לסיומו. המורה המזדקן הוסיף להרצות בקולו המשועמם על השפעת הגאונות הבבלית על הספרות הערבית בימי הזוהר בספר רד. דומה שאיש מתלמידי כתה ח' לא הקשיב להרצאה. כל העינים היו נעו צות בחלון הפתוח, שבעדו חדרו לחדר ירחות אביב מוקדמים.

מבית קפה סמוך עלתה מנגינת טאנגו מוכרת, שליחתה את זמזומו השקט של עווי. עיניו של עווי היו פקוחות לרוחה, בשעה שבעד שיניו נסתננה המנגינה: "אל נא תאמר לי שלום..."

— עווי! חזור על ניתוח השפעת הגאונות! — נשמע קולו של המורה. עווי לא שמע. דמיונו היה הרחק מן הכתה. הוא הסתכל בצמותיה של שולה.

— עווי אתה שומע אותי? — חזר המורה על דבריו ברוגזה.

— צחקו חבריו לכתה העיר את עווי מתרדמת-חלומו. הוא נתחייך והי חל מגמגם:

— כן, אני... מה שאלת אדוני המור רה?!

— צא מן הכתה, המתן לי אחרי השיעור...

עווי יצא. ליד הדלת הספיק להאזין לקטע המוסר הקבוע. שהיה אגרוני נומי מאד והזכיר לא אחת רפת ודיר חזירים.

עווי נתיישב על המדרגות מול חדר המורים וחזר להרהורי האביב והתנועה.

לפתע שמע צעדים. ברוח הצר שבין המדרגות ומסדרון הקולבים ראה שתי צעירות, שניסו להסתיר את גילן הצעיר תחת מעטה צבע רעשני. הצעירות עטו קו בבדיקה מדוקדקת של המעילים התלויים על הקולבים.

— זהו — שמע קולה של אחת הצעירות, ששכבת אודם-שפתים הגיעה עד לסנטרה. — זה של בחור... לא! — מקדה

בה ובתרבותה ורוח, האחירה בארץ השמש והשירה לייתה אותו עד סוף ימיו.

"אדמי" הוא, אולי, הסיפור העמוק ביותר בשירת סיפוריו. יסודות הש" קפת עלומו תוכל למצוא בו בגלוי ובהסתר. "גורס דוקא במקום שמת" לחשים מעברייסבע מסתוריים ממצב למשגה, ש"ש"ש מוחש ביותר אותו ריחניחוח של התעלומה הגדולה, רחף כנפי האליהוטר החולף על פני-המקום ומטההקסמים בידו... שלושה דברים נהדרים ברא אלוהים: ילדות, עלומים ואשה..."

נאומיו של ז'בוטינסקי בשנות חייו, מי ימנה מספרם? — בהם מתגלמת כל פעלתנותו, אם בשדה המדיניות ואם בשדה הספרות. בכל אחד מהם מהדהדת סופת חייו. בכאן תמצא את סוד המוח שקיפד את פתיל חייו בעור דו מלא כוח עלומים. כאן עוברות לגנד עיניך סערות רוחות ולבטי נפש: פרשת הלגיון העברי, מאסר עכו, משפט ירושלים, הקונגרסים הציוניים, המלחמה בחלוקה, האיבוקאציה ותחנות-חיים רבות אחרות. בכרכים אלה תמצא את ז'בוטינסקי כחווה מדיני, כמתחה קו לדרך העם בעתיד — ציונים שעד היום הם בחינת חזון שלא נתגשם.

את קו המדיניות שהיה מקובל עליו שילב ז'בוטינסקי במישרין ובעקפין. ב"יהודון" הוא מקפל בפיסקה אחת קצרה — "לדבר עברית ולהרביץ בפר" צוף... בסצינאריו שכתב עוד בשנות העשרים, הרואה עתה אור בפעם הראשונה, הוא רוקם לו אגדת-פלאים על רקע הגליל. וגם כאן הוא קובע את יעדו של החלוצ הציוני: — "לחלוצ אין מקצוע, אין חיבות ומאיות, אין משלו. החלוצ — רק מסמר-ברזל, התקע בכל אשר ידרש לארץ. החלוצ הוא רסיס של רצון-האומה".

והרומן ההיסטורי המופלא "שמ" שון, יותר משהוא רומן היסטורי הוא רומן מדיני בן זמנו. צואתו של שמ" שון רבת חזון היא — "אספו ברזל, המליכו מלך ולמדו לצחוק..."

עשרת הכרכים לז'בוטינסקי אינם כל כתביו, אך כבר היום אפשר לראות בהם מצבת-זכרון למהיג ציוני שהקדיש את כל חייו למטרה האחת, ללא כל רתיעה, מתוך ראייה בהירה של סוף הדרך. באוטוביוגרפיה שלו הוא מציין את המשבר הגדול בחייו, שבא לאחר אותה פגישה עם יהודי אחת העיירות בגליציה. עד אז שקוע היה בעולם האשליות של אנושות ר" געת; מני אז רתם עצמו כולו להבטיח חיים לעמו שלו. הספרו על הרצל הוא הספר גם עליו עצמו:

"הוא את עצמו שרף באש יוקדת, אש עבודת הקדש לציון — וביום שחרור נמסור לה למולדת רק את עפר פודנו הגאון..."

את מחצית חייו העלה בכתב. פעילותו הדינאמית של אדם היא על פי רוב בעוכרי ספרי זכרונות. לא בכדי העלו גדולי כל הדורות את תולדות חייהם, אם בכלל, רק בערוב יומם, בתקופת הדמדומים, בימי מרגוע אחרונים על פני אדמת. אף על פי כן, שונים הם כעלי האוטוביוגרפיות זה מזה. יש בהם אנשי יוהרה ואנשים הסובלים מתסביך נחיתות, מגבכי מלות רהב ומזלזלים בוולת, טוררי קהל הקוראים עד למ" ריטת עצבים בדקדוקי עניות, כאילו כאמת יש לקרוא ענין בכל פרט ופרט ולא בתמונה הכללית. טרופקי, מר סוליני, צירציל, וייצמן וגדולי-הדור רבים אחרים כתבו את ספרי חייהם; כל אחד וצביונו שלו, עד כי יש בכ" חך ללמוד עליהם מדרך כתיבתם יותר משניתן לך לשפוט לפי פעליהם...

האוטוביוגרפיה של ז'בוטינסקי פנינה ספרותית היא. מקצר הוא בדברים, אף על פי כן מתגלית לגנד עיניך נש" מתו בבחירות, רואה אתה לפניך ר" מאנטיקון בן המאה ה-19, האדם המ" מין בכל לבו בקדושת-חי הפרט. דומה כאילו כורע ז'בוטינסקי ברך בפני קור" או, אך עושה הוא זאת בגאון, מתוך הכרת ערך עצמו, אביר שמקומו לא יכירו כמאה ה-20 המתפרעת...

כרך השירים הוא בהיקף קוסמופוליטי. ז'בוטינסקי מציג לך את זגטה ואדגר אלאן פו, גטה ועומר כיים. ברוב עינותנותו מציג על עצמו מתרגמו של ביאליק לרוסית, שהוא איננו משרי רה, אך נצימת שירה מהדהדת בכל רשימה שכתב ובכל נאום שנאם בחי י"ו. לתרגם את "העורב" ולא לגרוע מן המקור אף צליל אמיתי אחד יכול רק משורר. ושירי ציון עצמם — הרי פייטן בכל רמ"ח אבריו עולים מתוכם, אם שירי תלחי הם, המנון בית"ר או "כולה שלי..."

נראה לי, ש"חמשתם" הוא מיטב יצירתו של ז'בוטינסקי. את כל אהבתו רחיית הגעגועים ל"בירת העלייה על הים השחור" השקיע המחבר בספר זה. הוא עצמו הגדיר את מהות הרומן — "נחלת עבר עצוב-ואהוב". בבירות רבת באירופה נודמן לו למתהיג הגולה להת" גורר בחייו — בפאריז ובלונדון, ברי מא ובברלין. אך אהבה אחת בלבד הי תה לו — אודסה. כל שרועה להכיר את רקע ימי נעוריו של "אלטאלינה" חייב לקרוא את "חמשתם" — וזהו אוטוביוגרפיה של תקופת עלומים. וז"ב ז'בוטינסקי הנער אינו אלא אחד כדוגמת סריוזיה, מרוסיה, ליקה, מרקו וטוריק, שאותם תיאר ביד אמן גאוני.

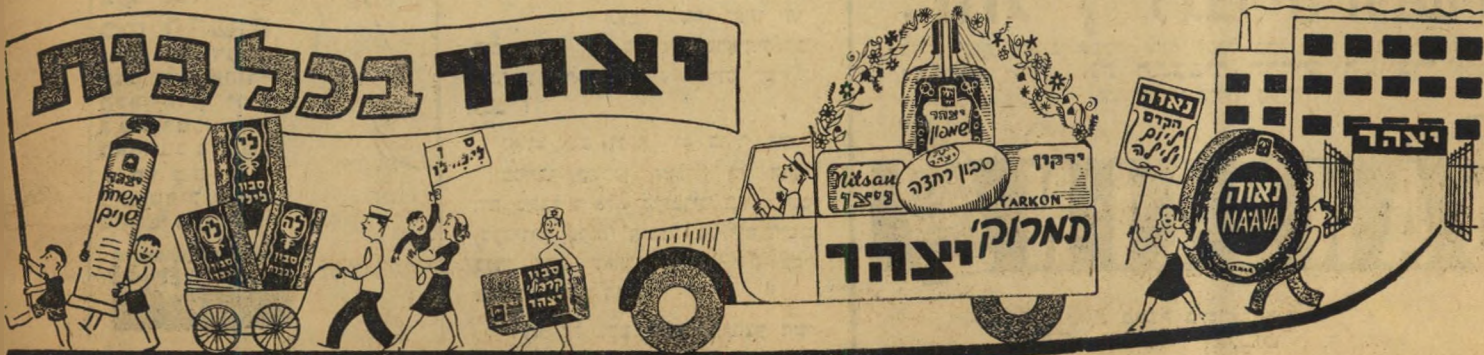
סיפוריו של ז'בוטינסקי מעולם אחר הם. מי יודע אם הנוער בארץ כיום יבין לרוח הדור שחלף? "דיאנה" — טיפוס נדיר הוא בזמרת, אך מצוי, אולי, עד היום באיטליה. אותה ארץ הפכה למור לת שניה לז'בוטינסקי. הוא נטמע

לסני מונחים עשרה כרכים מכתבי זאב ז'בוטינסקי. אוצר בלום הוא. נכס ספרותי מופלא במסכת חייה-התרבות העבריים הנרקמים עתה מחדש במדינתנו. לכתוב על כרכים אלה דברי הערכה — פשוט לא יתכן. וזהי "אני ציקלופדיה ז'בוטינסקיאנה", משל לא דם העומד נבון באולם אחד עצום, שמדי-ספרים עמוסי כרכים, מזדקרים לעיניו מכל צד, ויש מישהו הדורש ממנו לבחור את הספר הטוב ביותר מבין כולם. ז'בוטינסקי מזמין אותך לבקר בעולמות כה שונים ומגוונים, עד כי אין בכוחך בלתי אם לקלוט בני-רשמים וקטעי-הידים בנטיעתך הראשונה. ואמנם מסע הרפתקני הוא, בחרי נת נודדי. "עליזה בארץ הפלאות". רק כשניתן לך להשתהות רגע קט ממהלך, לנשום עמוקה, מצטיירת לגנד עיניך דמות ענקית-העובר על פניך בחי ליסות-חייו — תקופות סער ותקופות שלחה, הווי של יצירה ספרותית רבת חן ורומאנטיקה שחלפה ואף חזון ש" רם נתגשם. כל הקורא בעשרת הכרכים חש בהוד מיוחד של העבר, ברטט ההוה ובצפייה לבתלי הנודע בעתיד.

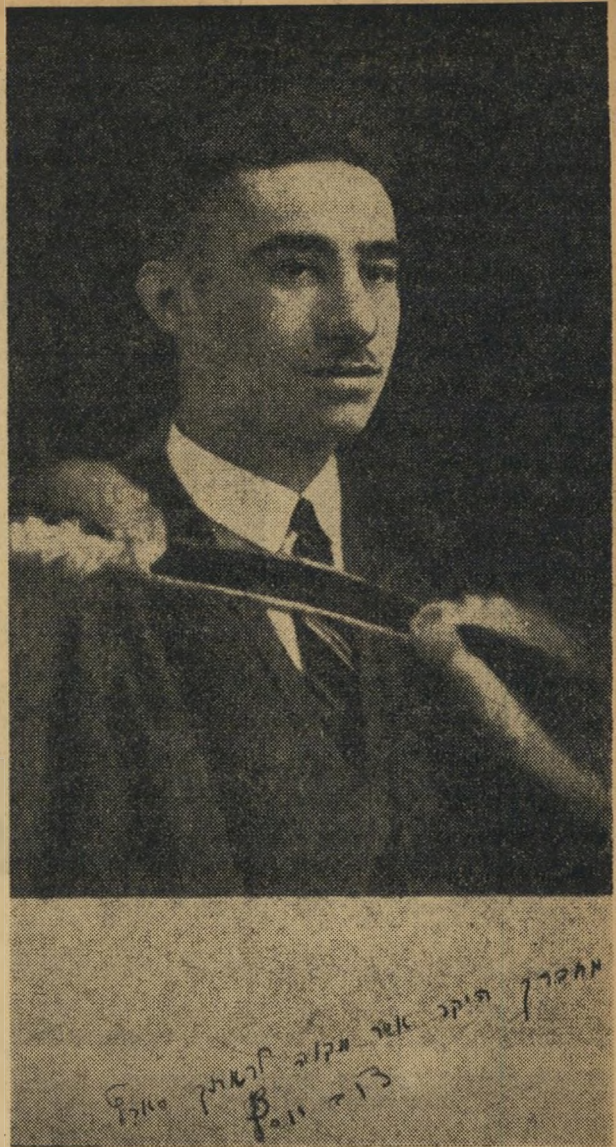
עובדה היא, שעד כה לא נכתב עדיין ספר שימצה את אישיותו של ז'בוטינסקי ואין פלא בזה. כדי להגיד דיר את ספיספ התכונות והכשרונות של אותו גאון יש צורך בחבר-מומחים מיוחד, שיתכנסו יחד להעריך את האי דם מכל צדו. זכרני מקרה אחד מימי הסטודנטיות המרוחקים של כתב הס"ר יום הללו בלונדון. נתכנסו כמה מבני הארץ בגולה לערוך "ליל שימורים", כ"ו לקבוע — במה כוחו של ז'בוטינסקי גדול איזו "רעמה ממחלפות שערו" גדולה יותר! בזה אחר זה חיו את דעותיהם בני החבורה וקשרו כת ריגדולה לז'בוטינסקי המשורר, הפי ליטוניסט, המספר, הנאם, הבלשן, התועמלן, איש החזון המדיני, הדרמ" טורג, הפובליציסט והוגה הדעות וכ יוצא באלו. סערת הדברים הגיעה לשיר אה, אך לכלל החלטה לא הגענו. רק זאת הסכמנו בינינו: יום אחד נזמין אלינו את "הנבחן" עצמו, כדי להמ" טיר עליו שאלות בעליפה... עד שלא סימננו את הויכוח והנה עלו אלינו דיירי כל אותו הבנין וגירשונו בגידור סיפ...

בימים אפורים אלה אם יש את צונן להתעלות מן ההתי העגום מסבי כך, סולינא אחד מעשרת הכרכים, — ולו גם תיעשה הבחירה בעינים עצומות — שקע בכורסתך ויודע אני, כי תוך חמש דקות מובטח לך שתרחף בעולמות עליונים.

הנה, הכרך הראשון לפני — האוטוביוגרפיה של ז'בוטינסקי. חן ספרותי שורה על כל שורה ושורה בה המחבר לא השלים את מלאכתו. למעשה רק (הוצאת ערי ז'בוטינסקי, ירושלים.

צהלה ושמחה בכל עיר וכפר, —

יוסף המשביר

הוא גיבור לאומי, וגנבות קטנות — פושעות!
 — בדיוק כמו „מסיה ורדו“ של צ'פלין — פרצה בנאום ההגנה הנא-שמת השניה.
 השופטים לא שוכנעו בראיות הצ'יפליניות. שתי „גנבות“ נמצאו חיי-בנות בדיון.
 לפני מתן פסק הדין פרצה הצעירה בקריאה:
 — נפגש רבתי השופטים! נפגש שם בקרוב! — והפטיקה רגע להוכר, אם אמר צ'פלין ורדו משפט נוסף. אלא שכאן נתערבה מאדאם ורדו השניה:
 — נפגש שם? ידונו אותנו למוות? לא רוצה! — ודמעויה קלקלו את האילויה הצ'יפלינית. ביום מחורש של מונטיור — ורדו בדמות שתי גנבות המעילים נכשל.

המשטרה שהזמנה פתחה בחקירות. טענת חיפוש הראי לא שכנעה את נציגי החוק, כשנתברר כי גם מעיל הנערה השניה נעלם מעל אחד הקולבים בבית-ספר מסויים בעיר.
 בבית המשפט נתבררו הפרטים הב-אים: שתי הצעירות עסקו במשחק מיוחד. היו חודרות באין רואים למס-דרונות בתי הספר, בוחרות מעילים יקרי ערך של התלמידים וגונבות אר-תם. את היקרים שבמעילים הגנובים היו לובשות בעצמן, ואת הזולים מוכ-רות.
 כן נתברר, כי את פשעיהן בצעו השתיים מתוך חובבות משעממת, ולא היה להן כל צורך בכסף שהרוויחו.
 — אין אנו פושעות — הגנה על עצמה הבוגרת שבפושעות. — אנו גני-בות מתחילות! אתם רבתי השופטים גנבים יותר גדולים מאתנו. גנב גדול

יוסף בעג החלומות

מולה“ — התנצלה המבוגרת שבנע-רות.
 — מראה בכיס מעיל זר? — אמר המנהל בנעימת בלש.
 — חיפשנו על הקיר, ומשלא מצא-נו חשבנו, שאולי נמצא באחד הכי-סים... התנצלה הצעירה שהיתה לבושה מעיל-פרוה רעשני שהיה גדול מכפי מידותיה.
 — אסור לגעת ברכוש זר! — הטיף המנהל בקולו הפדגוגי העתיק. אותו רגע צלצל הפעמון, והמוני תלמידים התפרצו מן הכתות והקיפו את עווי, המנהל ושתי הנערות.
 — היא לובשת את הפרוה של אחותי! — גשמעה לפתע האשמה צרחנית מפי „צימוק“ קטן ממין נק-בה, שיצאה מהכתה השביעית.
 ו„הצימוק“ ספרה בחזות נצחון. — רק לפני שבוע גנב המעיל של אחותי. היא סמינריסטית...
 — מה מעשיך מחוץ לכתה?
 — אולי יאמר לי אדוני מה ענינן של שתי נקבות מזדקנות אלו בתוכן כיסי מעילי? — שאל עווי בתשובה לשאלת המנהל והצביע על שתי הצ-עירות.
 פני המנהל לבשו ענין. הוא ניגש לצעירות וטפח להן „בבלשיות קולנוי-צית“ על גבן.
 — כן חברות? — שאל המנהל כשעווי מחייך מאחרי גבו.
 — „אנו מחפשות מראה להסתרך

הנה הגיעה תוצרת יצהר

סרג' קוסביצקי בא, ה

"הכבוד לא לי, רבותי, כי אם לתזמורת..."

למעלה מימין:
התלהבות הקהל גוברת. המאייפטרן
מתרגש ומחווה קידה.

באמצע מימין:
דיפלומטיה, פיננסים ומוסיקה נזרמנו
בפונדק אחד...

למטה מימין:
שני מנצחים...

← המאייפטרן ורעייתו לומדים פרק
בתקומת ישראל.

זוה וניצח...

למעלה משמאל:
הקהל יוצא מגדרו ומתגעש
לקראת המנצח...

למטה משמאל:
המאייסטרו אצל עצמו.

הצילומים: בנו רותנברג

→
פגושה דרמתית עד דמעות:
המאייסטרו מחליף זכרונות עם
הצעירה במי קנומ, נכדתו של
הקומפוזיטור הרוסי המהולל,
סקריאבין, ידידינעוריה.

ב"מרנד הקסמים" מירכתי תימן

מסתובב". לפלא היה בעיניו לשמוע את קולו שלו החוזר על דבריו ללא שגיאה...

רוב הסולטאנים הם בגיל 20 עד 30 שנה. כשפניתי לאחד מהם ב"שלום" הפנה הלה את פניו למתרגם וביקש לדעת אם ל"שלום" אותה משמעות כ"מה" סאלאם, ואחר הוסיף, "הרואה אתה, כולנו אחים".

אך את הרושם החזק ביותר עושים יהודי תימן.

אני עומד ליד שער המחנה. השעה אחת אחר חצות. זה עתה הגיעה שיי"ה עם עולים. תור של מכוניות עומד על הכביש: אוטובוסים צרים, מכוניות משא ומכוניות קטנות מטפוס ישן נושן. דחוקים וצפופים יושבים העולים בכלי הרכב — עד 12 נפשות במנונית, בתוספת כל חפציהם. הורדתם נעשית לאור הירח ולאור פנסים ומנורות לוקס. הגברים — ראשיהם חבושים תרבושים אדומים ושחורים. אחדים עושים טליתות כבדות עליון, אחרים לובשים סחבות, והיתר חלוקים צבעוניים. הנישואים לרגליהן מכנסים ארוכים המיוקקים בקרסולים. התינוקות מכוסים לגמרי בקרעי בגדים עד שהם נראים כחבילות. בניגוד לבגדיהם הלבנים של הרופאים והאחיות, העורכים כאן בדיקה חסופה ראשונה. כן ניצבים כאן ששה או שבעה חיילים המהווים משמר לשירה — אלה הם חיילי אחד הסולטאנים שפגשתי, המושים אך יחפים...

(המשך בעמוד 14)

פינת הייט שלנו

כוס של פורים

פורים של השנה יש לו משמעות מיוחדת. המן בן המדחא בכל גלגוליו טרם הועלה על הגרדום. ומרדכי, בלבוש השתדלנים היהודים, טרם שכנע את האחשוורושים המורדניים...

ולכן עלינו לחזק את לבנו ולא רק בנמוקים שבהגיון אלא גם בכוס יין, יין משובח של כרמל מזרחי, לברך ברכה אקטואלית: "נשתה לחיינו, לחיי מדינתנו, הל" ואי זיתלו על חבל כל ההמנים של כל הזמנים!"

לחיים! פורים שמה, וכמובן בסיוע יינות מיקבינו.

**מציעים לך מזרון
תענוג עליו לישון
הוא יפה, קפיצי וזול
ממש "פרדייז" לכל**

בחצות הזמנתי להכנס לתא הטייס, שבו הסביר לי הנוחט, יליד טיכסאס שבארצות הברית, צעיר שלעס גומי ללא הרף, שאנו נמצאים מעל למפרץ עקבה בגובה של 9500 רגל. הוא עיין במפה וקבע את מקומו על יסוד אי-תותאור מהאי טיראן, שנתפס זה מקרוב על ידי המצרים. נטינו דרומה וטסנו בקו ישר לאורכו של ים סוף. כעבור שעות מספר, לאחר שעברנו כמה מאות מילין, בדקנו שוב את מקומו באמצעות האלוט ונתברר לנו, שנמצאים אנו מעל לגידה ופורט סודאן. לאחר מכן, בהפציע השחר, ניגלו לעינינו הרי תימן באופק, כשהופיעה החמה במלוא זהרה הנחית אותנו ה"סקיי" מאסטר" בשדה התעופה בעדן.

הואיל ושדה התעופה הוא בריטי, סבור הייתי שיפנו אלי באנגלית מיד לצאתי מן המטוס ואף פקידים במדים בריטיים יבואו לבדוק את ניירותי, אולם לתמהוני הרב, מיד עם פתיחת הדלת פנה אלי אחד בעברית ישראלית טיפוסית: "שלום, ההבאת את עתוני אתמול מתל-אביב?" כשירדתי בסולם המטוס הקיפתני קבוצה של נערים ונערות ישראליות. שוטר מקומי מעדן, שבדק את ניירותי ושאלני בדבר הפנים צים הטעונים מכס, נראה כיצא דופן במקום זה. אלמלא הסומאליים שחורי הפנים המחייכים אליך, הלבושים בבגדי בד ומסייעים לך להוריד את מטענך, יכולת לחשוב שמעולם לא יצאת מישראל.

אותו רושם נשאר בכ שעה שאתה מגיע למחנה יהודי תימן בחאשר, בגבול המדבר. אף בקאנטינה נענה המלצר הערבי לקריאתה של נחמה ה"עברית": "עבדולי, הבא לי עוד ספל קאקאו!"

אך העובדה היא, שאתה נמצא ביריח חצי האי ערב. הרקע הוא מזרחי טיפוס, ולא רק מבחינה גיאוגרפית. במרחק 20 ק"מ נמצאת עדן, שהיא מושבה בריטית. מחנה חאשר עצמו נתון בשטח החסות הבריטית, אולם תושביו הם שבטי-ערב לוחמים הכפריים שלטון סולטאנים ושייכים. לאור החי זה מקבל המחנה של יהודי תימן, בהנהלת ה"ג'וינט", צביון מיוחד במינו. ממתנה זה יוצאות השלחות למעבר העולים בשטחי השבטים. ומכאן, בסביבה זרה, נפרש "מרנד הקסמים".

בקצה זה של "מרנד" המזור אתה נתקל בכמה פלאים. ראשית, השילוב של השלטונות הבריטים והסולטאנים הערביים. מתברר, ששניהם סיעו ל"יציאת מצרים" של יהודי תימן. אילו חסצו היה בכוח הבריטים לעצור בעד זרם העלייה למן דצמבר 1948, אך הם לא עשו זאת, ואין לך אדם מאושר יותר מד"ר קוקריין, ראש השירות הר-פואי הבריטי בעדן, שעה שעולה בידו לשפר את התנאים במחנה. "סקוטי אני", הוא אומר, "וכרבים מבני ארצי נודתי על פני כל העולם, החל מיערות-בראשית באפריקה ובבורניא, שייחיו הקאריביים. סבור הייתי, שראיתי כל שניתן לראות על פני כדור הארץ, עד שראיתי את יהודי תימן". הוא מאיר הב בהם, כשראיתיו לאחרונה הסב הסקוטי הגבוה הזה ל"סעודת שבת" עם עובדי המחנה ויחד אתם שר משירי הארץ.

הוא הדין לגבי הסולטאנים, החולשים על כל הורכים מתימן למחנה. בשנה שעברה נהגו השבטים לשדוד כל שיירה בדרכים. ואילו עתה שופרו היחסים והעולים מרגישים בטחון מלא בנושיתם.

נודמן לי להפגש ולשוחח עם כמה סולטאנים. דברי אחד מהם אף הוקלטו בשביל "קול ישראל". הסולטאן שה' תומם וספק עיניו בתמהון שעה שהמ' הגדס הקליט את דבריו במין עגול

הכניסה למחנה עולי תימן בחאשר.

עוד לפני המראתו לישראל הופך היהודי העולה בירכתי תימן לבקראור מוכנסים מסוג זה כפעם הראי שונה בחייו.

ספרי תורה מועלים למטוס.

צילומים: ד"ר א. פרידמן

מאת
אלכסנדר
אלכסנדרוני

נבחרת ישראל בטניס השולחן באירופה

בימים אלה חזרה ארצה קבוצתנו שהשתתפה בתחרויות על אליפות ע"י למית בטניס השולחן, שנערכו בבודפשט. טניס השולחן תופס מקום חשוב בין ענפי הספורט השונים בכל ארצות העולם. ועל כן טוב עשו האחראים לספורט שלנו, שלא החמיצו את ההזדמנות לאפשר לישראל להשתתף זו הפעם הראשונה בתחרויות בינלאומיות אלה.

כדאי לציין, שספורט זה מיוצג בחלקו הגדול ע"י שחקנים יהודים. נזכיר רק את שמו של ריכרד ברגמן, יליד פולין, חבר "מכבי", שבמשך שנים רצופות היה רבן עולמי וגם השנה זכה בתואר זה אחרי משחק קשה נגד ההונגרי שוס (אף הוא יהודי).

פנינו למר חנניה ברגר, שעמד בראש המשלחת, ולבקשתנו מסר לנו את הפרטים הבאים על המסע:

השתתפותנו במפעל בינלאומי זה אורגנה תוך תנאים קשים מאד. אין זה סוד, כי הספורט בישראל עדיין לא זכה בתמיכה חמרית ראויה לשמה (ואף לא בתמיכה המוסרית), וכי עד כמה שישנה פעילות בשטח זה, היא נעשית על רקע של התנזרות גרידא, מצד המארגנים ומצד הספורטאים, שנוסף להפסד בזמן חייבים גם לשאת ברוב ההוצאות הכרוכות בנסיעה מסוג זה.

הגענו לבודפשט יחד עם הנבחרת השוודית בליל שבת 27.1.50 ונתקבלנו ע"י ראש הוועדה המארגנת וחבריו. נערכה לנו קבלת פנים לבבית ביותר. הסידורים היו טובים להפליא. המשלחת הושכנה בבתי המלון הגדולים והמפוארים ביותר בעיר והטיפול השירות והאוכל היו טובים מאד.

למחרת בבוקר יצאנו למקום התחרויות לשם עריכת אימונים. כל הרחוקות סמוך למקום התחרויות, הבנין, קירותיו והאולמות היו מקושטים בגלי הארצות המשתתפות, ביניהם דגלי מדינות. יום זה היה מוקדש כולו לסידורים פורמליים, כגון: מסי ההשתתפות, קבלת הפנקסים, קביעת המשחקים וכיוצא באלו.

המשחקים

משחקי הקבוצות ומשחקי היחידים גברים חולקו לשני בתים. נפל בגורלנו לערוך את המשחק הראשון ב-29.1.50 נגד נבחרת הולנד שלא הופיעה למשחק. המשחק השני, אחה"צ, היה נגד איטליה, שבו נצחנו אחרי קרב קשה ומתוח בתוצאה 4:5. בקבוצה האיטלקית השתתף השחקן היהודי הידוע הרש קוביץ.

כאותו ערב התמודדנו עם שווצריה. השווצרים הנם שחקנים מאומנים כה לכה וזריזים. את המשחק הזה הפסדנו, אם כי יכולנו לנצח בו בנקל. שחקנינו היו מרוטי עצבים מהחלטות השופטים ושגיאותיהם, שהיו לרעתנו ובפרט מהשופט הראשית, אם כי יש לקבוע ששיגאות אלה לא נעשו בכח נה רעה, אגב, שופטת זו. אמנם, הירדה מיד מתפקידה ולא שפטה עוד בשום משחק אחר, אולם הדבר לא שנה את העובדה, שהפסדנו.

ב-30.1.50 אחה"צ שחקנו נגד דניה ונצחנו בתוצאות 5:0 ובאותו היום התמודדנו עם צרפת שנצחה אותנו

באותה התוצאה. גם בקבוצה הצרפתית עמד במקום הראשון שחקן יהודי, האגנאר, שורך אגב, הוציא במשחקי יחידים, את השחקן האנגלי הידוע ליטש, ורק בחצי גמר הפסיד נגד ההונגרי שוס, שהגיע יחד עם ברגמן לגמר. המשחק הבא היה נגד ההונגרים, שהעמידו נגדנו את הקבוצה החזקה ביותר שלהם בהרכב: סידו (שהגיע אף הוא לחצי גמר במשחק יחידים ונוצח רק ע"י ברגמן, ורקוני, ופרקוש — כולם שחקנים ידועי שם).

משחקנו האחרון נגד קבוצת הודו היה המעניין והמותח ביותר. קבוצת

פגישה ידידותית בין שני שחקנים יהודים. מצד ימין ריכרד ברגמן, אדוף עולמי. משמאל שחקן נבחרת ישראל, יצחק ורדי (רויזן).

חק נגד נבחרת בלגיה, שהתקיים אף הוא באולם יפה בנוכחות קהל רב והקונסול הישראלי מבריטל. הקבוצה הבלגית היא חזקה מאד ואילו השתתפה בבודפשט, היתה יכולה לתפוס מקום מכובד מאד. כאן לא שחק לנו המזל. המשחק היפה והמותח ביותר היה בין רולנדר, רבן בלגיה ושטרנהרץ, לאחר שכל אחד נצח במשחק אחד. המשחק עמד בסיבוב השלישי לטובת שטרנר הרץ בתוצאות 18:20 וחסר היה לשטרנר הרץ רק כדור אחד, כדי להכריע את יריבו. אולם לבלגי היה יותר מזל ולבסוף ניצח בשעור 25:26.

אפשר לומר, ששחקנינו עמדו על הגובה הדרוש. הם לחמו יפה ובמרץ והוסיפו כבוד לספורט הישראלי גם במשחקים שבהם הפסידו. המסע ותור צאותיו, השפעתו על אחינו בגולה, הרושם הכללי שקבוצתנו השאירה אצל כל המשתתפים והנסיון שרכשנו בניסיעה זו — הצדיקו בהחלט את המאמץ שנעשה לביצוע המסע. קשרנו קשרים ידידותיים הנוקים עם קבוצות רבות מארצות שונות, ובמיוחד עם קבוצת הודו, שהביעה את נכונותה — בשור בה ארצה — לבקר אצלנו לשם עריכת תחרויות נגד קבוצתנו.

למדנו הרבה בנסיעה זו, אולם גם נוכחנו לדעת עד כמה חסרים אנו תמיכה ניכרת יותר מצד המוסדות והציבור. בשיחה עם ראש הקבוצה הפולנית (אגב: אף הוא יהודי) נודע לנו, שממשלתו הקציבה למחלקת טניס השולחן 14.000 דולר לשנה אחת לפחות הענף 1.400 דולר לנסיעת הקבוצה לתחרויות בבודפשט. עובדות דומות לנו נודעו לנו גם מקבוצות אחרות. דבר זה עורר בנו מחשבות והרהורים רבים על מצבנו בכלל ועל נסייעה זו, שבוצעה בלי כל תמיכה ועזרה, בפרט, ברגעים אלה נזכרנו כולנו בברכה "הלבבית והמעודדת", שבה זכתה קבוצתנו לנסיעה זו מצד עתונות מסוימת, שענינים מפלגתיים עומדים לה, כנראה, מעל הכל. מר ברגר סיים את דבריו בתקווה, שגם אצלנו יחול שינוי בענין זה.

לרעת שחקנינו, שכבר בסיבוב הראשון נפגשו עם השחקנים החזקים ביותר; רק שני שחקנינו — ורדי (רויזן) ושטרנהרץ הגיעו לסיבוב השלישי. במשחקים על גביע היובל (לשחקנים שלפני 20 שנה השתתפו באליפות

מפקד הנבחרות בפתיחה הרשמית של ההתחרויות. נבחרת ישראל ניצבת שלישית מצד ימין.

(הראשונה) הגיע פינברג למקום ה-3 אחרי שחקנים ידועים; ברינה והייד. אחרי בודפשט ערכנו משחק נגד "הכח" וינה שבו ניצחנו בתוצאה 1:5. את טובי השחקנים של "הכח", הופע, תנו בווינה, במעמד קהל רב וראשי המוסדות היהודים, ב"כ המיניסטריין לחינוך האוסטרי, והקונסול הישראלי ד"ר לוי, — היה מאורע חגיגי מאד ושימש מקור לעידוד והתלהבות ליהדות וינה.

מוינה המשכנו דרכנו לאמסטרדם, שבה נפגשנו עם נבחרת הולנד שנגדה היינו צריכים לשחק בבודפשט. אחרי נסיעה של 2 ימים ו-2 לילות הגענו בשעה 1.00 בצהרים לאמסטרדם ושם במקום הודיעו לנו, שעלינו בעוד שעה להתמודד עם נבחרת הולנד, למרות מחאתנו על סידור זה לא נשאר לנו אלא להסתדר במהרה ולהופיע למשחק. המשחק נערך באולם יפה בנוכחות קהל רב, ב"כ ההתאחדות ההולנדית, ראשי היהדות והקונסול הישראלי בהר לנד. למרות העייפות עשו שחקנינו את כל המאמץ לייצג בכבוד את הספורט שלנו נגד הקבוצה ההולנדית, שהופיע עם קבוצה חזקה, שבה השתתף רבן הולנד קורט דה בוי, במשחק זה נצחנו בתוצאה 3:5. מאמסטרדם הגענו לאנטוורפן למש-

שליפי תוצאות המשחקים נראתה כחזקה מקבוצתנו, הופיעה בהרכבה החזק ביותר. הקרב היה עקשני ומתוח ביותר. במשחק נכחו — בין השאר — ציר ישראל בצ'כוסלובקיה והונגריה, מר אהוד אבריאל, הקונסול הישראלי בבודפשט, מר בן-צור, וב"כ ממשלת ישראל שעשה באותו פרק זמן בבודפשט לרגל המו"מ עם ממשלת הונגריה.

בס"ה נרשמו 18 ארצות למשחקים, אולם הולנד ואמריקה לא הופיעו ובין 16 הארצות שהשתתפו יצאנו במקום ה-8, מיד אחרי אוסטריה ולפני פולניה — מקום מכובד מאד. הדעה הכללית של כל המשתתפים והנוכחים היתה, כי הופעתנו ומשחקינו היו טובים מכל הבחינות, וכי הישגנו הכללי עלה על כל המשוער.

אחרי המשחק עם הודו הוזמנו למסיבה, שנערכה לכבודנו ע"י מר אהוד אבריאל.

במשחקי הקבוצות הגיעה לגמר בבית שלנו: הונגריה, ובבית השני: צ'כוסלובקיה. ההתמודדות בין שתי קבוצות אלו שנערכה במעמד קהל רב, היתה מותחת מאד. יד הצ'כוסלובקים היתה על העליונה לאחר קרב קשה. במשחקי היחידים היתה ההגדרה

בקרוב יפתח
סלון ליופי ותסרוקות
צבי לינצקי
ברחוב שלמה המלך 80
טלפון 2770
כתבת זמנית: רח' מכבי 9

הקמיע

(המשך מעמוד 5)

להתייחס אל רות, אבל באמת שאין זו אשמתו, כעין משקע של עגמומיות ירד על ליבו, בשתיקה קודרת נכנס למשוריו, הציץ פעם ושתיים — ורך האשנב — החוצה, וסגרו בנקישה, לבו לא ניבא לו טובות, מעולם לא היתה לו מין מועקה כזו בחזו לפני פעולה, זאת לא היתה אותה מתיחות רגילה מעוררת, אלא מין בליל מעומעם של חדרה ודאגה עם נקישות לב מזורות.

— יהיה לא טוב —

השיירה זוהי ממקומה. מכונית אחר מכונית נדלקה והשתערה בטרטור כבד לפניו, בפנים ישבו האנשים נשענים אל קירות הפלדה, הסטנים בין הבר-כים, והסיגריות מהבהבות באפלה, לפני שהגיעו לסיבובים המסוכנים, כיבו כולם את הסיגריות, ניטו את הכלים והג'יניו אל אשנבו, במתיחות, בצפיה, לפתע הרעידה את האויר שורת התפור צצויות, מטר כדורים נשתרק בחוץ. — לפתחו את האשנבים! נשמע בטוחות קול של מפקד המכונית, למט'ה שלפנים, ביודת אי-יש! הקמיע! נזכר לפתע יוסקה בחדרה.

הוא הושיט את ידו אינסטינקטיבית לכיסו, הכיס היה ריק, לא היה בו מאומה. לבו הלם בו כתוף, רפיון אחזו, הוא ניסה במהירות לסדר את מחשבתו — להזכר היכן הגיח את הקמיע, אך לא יכול היה להזכר בשום אופן. וזה קרה כיסתה את יצוה. — סימן רע —

— יוסקה, מה קרה אתך שם? נש' מע קול קורא.

— לא כלום, לא כלום, השיב בח' טיפה, פתח באצבעות רוטטות את האשנב והצמיד עינו אליו. לא הספיק לנוע וכדור הלם חריפות מעל האשנב, כבהלה הוריד את מכסה הפלדה, כש' לבו מתגלגל בקרבו, בקפיצות קטועות ונגרשות נסתכל לצדדיו ומידי הרמיז בחזרה, השעין את קנה הסטן כלפי חוץ והתחיל ממסיר בעצבנות צרוות ארוכים לכל עבר.

— מי מבזבז שם תחמושת? נש' מע ברעש קולו של המפקד, יוסקה נתבלבל, אוטימטית החליף את מקום הכפתור ועבר לאש בודדת, לא הס' פיק לחוש את אשו והמכונית נעצה בחריקה נואשת, האנשים נפלו איש על רעהו מעצמת ההפתעה, מבחוח נשמעו יללות, המכונית נאנקה בכבדות, מנועה טרטור חלושות, נעצר פעם ופע' מיים, חידש לסירוגין וברוב התאמצות את שעולו הצרוד והמיובב ונדם.

אנשי המשוריון הביטו — אחד בפני

השני בחדרה סתומה. — מה קרה שם — נודעק יוסקה —

מה קרה? — המשוריון ניתר לפניו אחת ושתיים ושוב נעצר, הכדורים קשקשו על דפנותיו ככדור כבד על שמשות הברי.

רק לא "חודרי שריון", חלפה כבר המחשבה בראשו של יוסקה, רק לא "חודרי שריון", ומדוע אין המכו' נית זזה? מה קרה שם? היללות בחוץ גברו, נשמעה התפוקקות בקבוק ולהבה הציתה את הכביש.

— מולוטוב, מולוטוב, — הסחרחרת לפני עיניו גברה, הוא הרגיש רפיון כללי, אולת יד, מה נעשה? נלכדו כעכברים במלכודת, אין מה לעשות, הוא הכניס ידו לכיסו האחד וחייט בעצבנות, — הקמיע! איפה הוא? מין מחנק עומד בנרונו ונדמה לו, כי כל כדור ההולם בקיר המשוריון עומד לפגוע — כהרף עין — בו.

פתאום וינקה המכונית קדימה ובי' מהירות מסחררת עברה את מטר הי' ריות, לא הספיקו להתאושש והיו כבר מעבר לאש.

הדרך חזרה עברה ללא תקלה.

קפצו המשוריון, הלב התרונו, המ' תיחות פינתה מקום לרגש הפורקן המתפרץ על גדותיו, שמחה מלאה או' הם, שמחה גדולה, יוסקה שכח את הכל מעצמת ההרגשה, שכח את הקמיע, את מצב הרוח הרע, את הבטחון, כי "הפעם יפגע", חייך לכל הבא בדרכו, חש אהבה גדולה בלי מצרים לכל, הוא חי! חי! — החיש צעדיו ועבר לריצה, אנף את סיבוב הרחוב, קפיץ בשער הבית, דילג שתיים שלוש מדרגות בבת אחת, דפק על הדלת ופתחה.

— רותי! — יוסקה!

רותי ישבה אל השולחן כקופאת, ראשה מורכן אל כף ידה הקמוצה, היא בכתה, כשראתה אותו זרחו עיניה כלא מאמינה. — יוסקה! הרימה ק' לה, יוסקה, קולה רעד, נתרוממה מעל כסאה ונפלה בקריאה אל בין זרועותיו, מתוך אגרופה הקמוץ שנפתח נשרה לארץ פיסת קלף — הקמיע שנשכח.

ב, מרבד הקסמים מירכתי תימן

(המשך מעמוד 12)

אני נכנס עם אחרון העולים לסוכת הקליטה של המחנה, הסיכה עשויה מחצלאות, מנורת חשמל מאירה את הבקום, במרכז מחלקת אחות מישראל חלב חם מתוך פח וכן לחם, ביסקווי' טים ותמרים, זו אולי הארוחה החמה הראשונה שקיבלו האנשים מאז יצאו לדרך, הם יושבים על מחצלאות פרו' שות על הקרקע, משפחות משפחות, ישיבה מזרחית, הם יושבים בשקט מפ' ליא, אינם שואלים שאלות על עתידם, קשה להודע על ידי שיחה מה מתרחש בנפשם, פה ושם מצביע גבר בגאווה מסוימת על שתי נשיו היפות ואלה, הבישניות, מכסות לרגע את עיניהן, כדי להחזיר לך אחר כך מבט חם בלחיית חיוך, אתה יכול לשפוט רק לפי מראה פניהם — והמראה הוא טוב, נדמה כי הם מאושרים, אחדים ניסו לנשק את כפות ידינו.

זהו עם הספר, באחת הפנות עומ' דים כמה ארגונים: מאות ספרים, סד' רים, גמרות וספרי שירים — חלקם נדפס באירופה לפני מאה שנה, וחלקם — ספרים שהועתקו בתימן בכתב יד, באותיות רש"י, עולים על כולם ספרי' התורה, שנארו בהירות רבה בארגונים מיוחדים ועוטרו בקשוסים נהדרים, את אלה נשאו מאות קילומטרים, במשך כל הלילה עמל אחר העוב' דים ברישום שמות העולים, לפי משפ'

אמני התנועה והמחוד

אירנה גסרי רוקדת

הוסעת הרקדנית אירנה גסרי באולם "אהל" בתכניתה החדשה היתה לנו חתימה אמנותית גדולה. אמנית זו, תניכת האסכולה המודרנית של האחיות ויונסאל בחינה, הגיעה ארצה אחרי תלאות קשות בשנות השלטון הנאצי באירופה ואחרי סבלות מעפילה שהיתה כלואה בקפריסין. עוד בהופעותיה הרא' שונות, מיד עם עלייתה, עוררה את תשומת-הלב של קהל חובבי המחול, אך לא במהרה "התאורחה" בחי' הא' מנות הארצישראלית, דרכה היתה קשה (אמנם רקדנית שואפת לבמה, אך לא לכל במה...) והיא התמסרה לעבודה פדגוגית.

בזמן האחרון הופיעה אירנה גסרי על הבמה הן ברסיטלים עצמיים והן כסוליסטית בהצגות של הבלט העמ' מי, הרסיל ב"אהל" גילה את הטכניקה הייטרואוזית של הרקדנית, את המו' קליות הספוגה בכל ישותה, את החן הרב של תנועותיה, את טעמה המשו' בח בהכנת התלבושות, את כוח-ההבעה המופלא של פניה וידיה, אבל עוד יותר מכל התכונות הללו, מן החן, הגמישות והדובבות (אכספריסיות) של הביצוע, הקסים אותנו כשרונה של אירנה גסרי כמחברת ויוצרת של הריקודים, המעיד על אינטליגנציה ופיקחות יהודית, על הומור וטמפרמנט לוהט ועל נפש פיו' טית שנצרפה בכור הסבל.

לפי שעה רחוקה האמנות של גסרי מן הצביון המיוחד של ארצנו, אנו מקווים שמעתה תקרב הרקדנית אל הערכים הארצישראליים, תתבונן בחי' הנועה, הכפר, העדות המזרחיות השו' גות, תבחין בקצב התנועה בין הגליל והנגב שלנו, ותמצא את הדרך לכיטוי, כל הערכים האלה בשפת-אמנותה המלו' טשת והעדינה.

מ. ד.

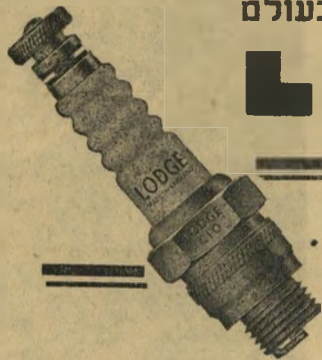
חות, גילים, מחוזות, וכבר כאן, בסו' כה זו בה הם נחים מדרכם הקשה, באים הם במגע ראשון עם עולם חדש בשבילם — עולם הנקרא בפינו' תרבות המערב. צעיר ישראלי מתימן מסביר להם את סורי הנקיון: בתי כבוד, וכיצד להשתמש בהם, פח הזבל, וכ' דומה, הוא מצטט את הפסוק "והיה מחנך קודש", הוזהמה, הוא אומר, מביאה עמה מחלות, יש ואחד העולים משסע אותו בפסוק: "הבוטח בה' חסד יסובבנו", ואו על המפקח הסני' טרי למצוא פסוק נוסף — "השמר לך ושמור נפשך מאוד" — ובוה משכנע אותם, בבוקר מתחילה פרשת הרחצה, החיטוי בדי, די, טי, והוריקות נגד אבצבועות ונגד סיפוס, לפני שיצאו לדרך הופחדו ע"י הערבים, שאמרו להם, כי אך יצאו את תימן ושליחי ממשלת ישראל יקחו את בנותיהם, ולג' ברים יתנו זריקות, וימותו, אך הם מקבלים את הוריקות בלב שלם, בא' מונה.

שכן חודרי אמונה הם, המשחה להם שקט נפשי, החסרה לאנשי המע' רב, בכאן נעוץ כוח הסבל שעמד להם עד כה.

שמעתי סיפור סיפוס במחנה, יום אחד הועברו התימנים במכונית לשדה התעופה, קפץ אחד מהם מן המכונית ושבר את עצמותיו, הוא נזכר, שהוא שכח משהו במחנה וביקש לחזור, עוב' דה קטנה זו ויש בכוחה להעיד על הלך רוחם והתפתחותם.

האמונה באלוקים טבועה עמוק בלבם עד שמוכנים הם לסמוך על רבון העו' למים בעינים עוררות, "מה תעשו בישראל?" — אתה שואלם, והם משי' בים: "כל שירצה האל...".

"לודז'י" המצת הטוב ביותר בעולם LODGE

למכוניות, אופנעים, מכונות חקלאיות, אוירונים וכו'.

הסוכנות הכללית לישראל

בימ"ס "טכניקה" יעקב בוקשטיין רח' רמב"ם 22, טלפון 3216, רחל-אניב

הופעת אורחים זיגמונד ורוזה טורקוב

פתח תקוה יום ה' 2.3 ב'8.30 בהיכל תל אביב יום ב' 6.3 ב'8 במוגרבי רמת גן יום ג' 7.3 ב'8.30 ברמה ירושלים יום ד' 8.3 בשעה 9 בציון.

קברניט עמנואל טובים

תאונת דרכים עיוורת קיפחה את חייו של איש תוסס, רב-פעלים, פטריוט עברי לוחט, חלוץ התעשייה הארצישראלית והספנות העברית וקברניט תנועת הנוער הימית "זבולון" — המהנדס עמנואל טובים. בעת שנסע במכוניתו לחיפה, בהגיעו לגשר שעל הירקון, התנגש במכונית-משא — וכך מצא את מותו על חופי הנהר שכה אהב, הירקון, שבו אימן את ה"זבולונים" בספורט השיט והכשרים לחיי הימאות.

נולד בפטרבורג לפני 53 שנה, לאביו שהיה רופא וסופר. בית-אביו היה בית ציוני והנוער היה גאה על יהדותו. למד בסכניון ובאקדמיה הימית בפטרבורג (לינגרד כיום) והוסמך כמהנדס מכונות.

עלה ארצה בשנת 1922, עבד כמהנדס, שימש מנהל בית-החרושת "סי" ליקאט, חבר ההנהלה של חברת פיתוח תל-אביב, מייסד ומנהל חברת הספנות "לודי ימי ארצישראלית", חבר ההנהלה הטכנית של נמל תל-אביב, ממייסדי אגודת האינז'ינרים והארכיטקטים, מייסד ומנהל החברה הארצישראלית לתיוקן אניות בחיפה, מפעילי התאחדות בעלי התעשייה ובנק לתעשייה, מבוני שכונת תל-בימין, ליד רמת-גן.

אבל חוץ מהמפעלים הכלכליים והתעשייתיים שבהם עסק המנוח, הקדיש את מרצו ואת להט נפשו לחינוך הנוער לימאות. עוד בזמן שהישג היה אדיש למקצוע זה והביט עליו כעל "משוגע", לא נלאה עמנואל טובים מעבודת-הקודש של החדרת רעיון הימאות בקרב הנוער. יסד את בתי-הספר הירמיים, חברת יורדיים עבריים, היה המפקד והרוח החיה של תנועת "זבולון", עשה נסיונות לתנועה זו גם באנגליה ובארצות אחרות, חזה את חזון המדינה והכין את הקאדרים הראשונים לחיל-הים שלנו ולספנות המסחרית. דגלי חיל-הים והספנות העבריות ודגלי האגודות הספורטיביות ותנועות הנוער עטופים היום אבל על מותו ללא עת של הקברניט-החלוץ עמנואל טובים.

דוד (שמואל זדיקסון ז"ל)

ציר ראשון למדינת ישראל במרסייל, צרפת. נהרג בתאונת דרכים בשבת חוה"מ שוכות תש"ט.

פגשתי באחד ממחנות העלייה, שבו עברו אנשי גח"ל ומח"ל בדרכם ארצה. כבר ממבט ראשון התחבב עלי וככל שהרביתי להכירו העמיק הרושם הראשון. אדם בעל פנים חרושי קמי טים, שהעידו על סבל רב, ועינים יהודיות עצובות.

דוד היה מנהל המשרד האישי ולאחר מכן הציר הרשמי של ממשלת ישראל במרסייל.

המרץ והמסירות, שבהם טיפל דוד בכל ענין לאומי מבלי להתחשב בעיי-

נות, עשו עלי רושם רב. לא אשכח את הימים לאחר הכרות מינית יש-ראל, כאשר פרצה העלייה ארצה בקצב שכמוהו עוד לא נודע. הוא תיכנן את עליית האנשים על האניות, היה בכל מקום ודאג שהביצוע יהא מושלם וייעשה במהירות. לא קל היה התפקיד להטיל משמעת על אנשים, שמאחריהם העבר של מלחמה ומחנות השמדה.

יחסו לאדם הפשוט היה מפליא. אף היה לכל איש בצרה, ולא פעם ראיתי מרגיע קבוצת אנשים נזעמים על שנדחה מועד עלייתם. בחינו האישי הרב ובאצילות נפשו כבש כל אחד למן הפליט במחנות ועד לגבוה שביפקידי השלטון הצרפתי.

זמן קצר לפני מותו — ימים מספר לפני יום הכפורים ניסיונו לשאול ספר-תורה למחננו, אולם בתי הכנסת במרסייל חששו שמא ילך הספר לאיבוד או יפגע. פנינו לדוד ולמחרת כבר הביא בעצמו את הספר; במוצא פיו לא הטיל איש ספק.

לאחר ימים ספורים בהיותו בשליחות האומה מצאו המחתי, והוא באמצע תפקיד.

תאונת דרכים קטלנית לקחתו מאתנו והוא עוד צעיר, רק כבן 35.

זכרו לא ימוש לעד מקרב כל אלה שהכירוהו והוקירוהו. תנצב"ה.

בני פ.

בית-חולים, ליאון

מ. טוראי

הזהרו מג'ינג'ים...

תמיד הזהירוני מג'ינג'ים, אלא שהוא נראה כה שקט וצנוע, שמיד רכשנו לו אמון מלא. (אגב, את שמו הלועזי שכחתי, אצלנו כינוהו בפסוטה: בובה).

והסמל החדש שלנו, הביא עמו צרור רעיונות מקוריים למחנה. הנה למשל ענין הקופה המשותפת, עוד כיום הנני מתפלל איכה לא עלה הדבר על לבנו קודם לכן.

מיד לאחר קבלת המשכורת אסף אותנו והרצה בפנינו בקיצור את פרטי תכניתו: על כל אחד מאתנו להשליש מדי חודש סכום מסוים מן המשכורת, שיוחזר לו בעת השחרור.

תכנית מפתיעה בפשטותה ובמעשיותה. לגובר נתמנה כהרף עין משהילה, הצעיר שבחבורה. משהילה זה, עבר גדול לו בעניני כספים. התחיל כשליח באחד הבנקים ועלה לדרגת קופאי-משנה. ומפה לאוזן נמסר, ששימש אף גובר באחת מקבוצות המחנות...

את צולמו קנה לו בובה, אחר שהתיר את משחק הקלפים במחנה.

פאול ליוונה, הפסנתרן המז'יקו הולנדי, שקוע באכסמזה של הצלילה.

הצלילום: י. ברז

ממש. (דבר זה נאסר בתחום המחנה אף על ידי בובה).

— חברה מה דעתכם על כוס משקה... על חשבוננו, כמיבן? שאל לפי תע הסמל.

— יחי בובה!..

בבת אחת פרצנו לפונדק.

כיוון שלא הגביל אותנו, הרי שתינו כאחת נפשנו; ואחרי השתייה כרת התחלנו משחקים. על חשבון החדש הבא. בובה השתתף במשחק, והפסיד סכום "צגול" למדי, ששילם אותו לתמי הין כולנו במזומנים.

מסענו למחנה דמה לתהלוכה ממש. לשמחתנו לא היה גבול, הסמל נישא על הכתפים ונראה במצבו המשונה מאושר מאד...

אגב, כמעט ושכחתי... למחרת בכו קר העיר אותנו משהילה בבהלה רבה. מגמגמו הבינוני, שמישהו הריק את הקופה המשותפת ולא השאיר בה אלא מספר פרוטות שחוקות. תמיד הזהירוני מג'ינג'ים...

בכל תור ותור... עשנו ריאודור

אחים בז'רנו נעים

„סליחה, הגברת, אני יצאתי רק לרגע, הנה הגברתי כאן את כובעי, באמת תביני, לא נעים.“

הגב' ק. אשה כבת שלוששים, עברה לספסל שממול מבלי להחזיר אף מלה אחת לאותו אדם, שבגללו החליפה מקום. נראה היה בפניה שהיתה אדישה לכל הנעשה סביבה ושבעצם לא חשוב היה לה היכן תשב. כשהגיש לה זה זוג כפפות חומות של אשה, שנשארו על מקומה הקודם, ובשאלו אותה, „האם הכפפות הן שלך הגברת“, ענתה רק „תודה אדוני“, לקחה את כפפותיה והכי ניטה אותן לארנקה, שהיה מונח על ברכיה מתוך אותו שחיון נפש מבלי להרים ראשה.

לפני שסברה את ארנקה הוציאה מתוכו קופסת סיגריות נטלה מתוכה סיגריה, ולפני שהספיק זה שישב ממר"ל להגיש את האש, כבר נפלטו מפיה מעגליה העשן הראשונים.

היא התעטפה היטב בתוך מעילה, ונצמדה אל הפינה כשפניה סמוכים לח' לון, בשלחה החוצה את העשן המת' פתל כלפי מעלה. מהרציף עלו צעקות הסבלים והרוכלים, שאצו רצו הלך ושוב. נערי-רוכל, שעמד ליד חלונה כדי להציע מיני ממתקים, פנה לאחור והלך לו כשלא הצליח להסב תשומת לב לאלו ואל הצעותיו.

היא הסתכלה בשעון הגדול, שהיה תלוי על אחד העמודים שברציף. המתוג הגדול מתקרב למספר 2 ואילו המחוג הקטן כאילו אינו זו המספר 7. עוד רגעים מספר והרכבת תזון ממקומה. על פי האפלה שבקעה פס ושם מעבר לגדר הרציף המואר, ועל פי הקור שג' בר בה, היה נדמה לה שהשעה מאוחרת הרבה יותר. מבטה ליהה את המחוג גדול בהתקדמותו כאילו חשבה בזה לזרוז, כדי שיתחיל המסע ותתרחק מכל המהומה וזרם העולים לרכבת, ושל הירצות הטרופות של האנשים ברציף. הנה מתקרב המחוג הגדול למס' פר 3. המחוג הקטן זו קמעה קדימה. אינסטינקטיבית העבירה מבטה לשעונה הקטן שהיה נתון על ידה השמאלית. שבע ורבע. היא חיכה לעצמה כשהיא מתכוננת בפניה מתוך לאות נעימה, לאחר שורקה את זנב הסיגריה, שלבה ידיה לתוך שרולתי המעיל הרחבים כרוצה להתכנס יותר ויותר לתוכה ולהקשיב לבדה לשיחתה עם לבה...

לפני עשרים וארבע שעות בשעה זו בדיוק התקיימה הפגישה ביני לבינו. כשהופעתי באותו בית קפה קטן בשעה שבע ורבע, ישב הוא וחיכה ליד שולחן קטן עגול בסנינה. כן, היה בו משהו מיוחד כשישב כך וחיכה לי, משהו שהרעיד את מיתרי לבי, וכשישבתי

מלון ציון
מסכת מעודן וכשר
מקסימום נוחיות
הדר הכרמל חיפה
סלפון 4465
פננים
מר מנדלבאום ותזמרתו
בשבת תה בשעה 5

הגברת, שמעה את קולו הגברי של שכנה לתא, בהושיטו לה את החבילה הזר.

„או תודה“, ענתה כמתעוררת מח' לום. היא לקחה את זר השושנים נייר המעטפה היה קרוע מן הטלסול, ועל כן אפשר היה לראות מיד, למרות האור הקלוש, שושנים אדומות המסי' תירות ביניהן מעטפה קטנה מצוירת. היא לקחה את המעטפה והוציאה מתוכה כרטיס קטן. קרבה אותו לעיניה וקראה בו את המלים הבודדות שנכתבו, כנר' אה, בחפזון רב: „לזכר השעות הי' פות“. היא הכניסה את הכרטיס והמע' טפה לתוך ארנקה, הגישה לאפה את השושנים וספגה את הריח המתוק שג' דף מהן, כשעיניה עצומות כאילו אומ' רות הן להנציח בזכרון אותן השעות, שלא יתנדף ושלא תשאר בודדה כאשר הרגישה רגעים מספר קודם לכן...

כך היתה שרויה במצב של נים ולא נים. עיניה נפקחו ונעצמו חדי-גור' ית כאילו איבדו את השליטה על עצמם. באזניה הדהדו צלילי הילוכה של הרכבת. ציק-ציק; ציק-ציקה, בלי סוף. היא זמומה מנגינה ידועה לפי קצב הרכבת, כשראשה מתנדנד בקצב חדי-גוני זה. עד שנדמה היה לה לר' געים, שהיא עצמה הינה חלק מחיה ענקית זו, שרכבת שמה.

עשן סיגריה חריפה עלה באפה. היא ספקה את עיניה קמעה והביטה מיכנית בזה שישב ממולה. הוא הגיש לה את הקופסה: „בבקשה הגב', את מעשנת, הלאו כן?״

„תודה, כרגע איני רוצה“, ענתה והפנתה מבטה על האפלה שמעבר לחלון.

„את כוועט על שלקחתי את המ' קום, בבקשה, יכולה את להתחלף עמי“, אמר בקומו ממקומו, כדי לפנותו בשי' בילה.

„לא לא, אין צורך“, אמרה כשהיא מעיטה בו מבט חטוף.

„אולי מסכימה את להלחת אלי לק' רון המסעדה?״, שאל.

„לא, תודה“, ענתה בחיוך מעושה. „אולי בכל זאת לא תסרבי לשתות משהו עם; את נראית עייפה כליכך, וקפה בחלב בודאי ישפיע עליך לטור' בה.“

רק עתה חשה טעם מר בפיה וני' כרה שטרם אכלה ארוחת ערב.

„אשמך לשנות משהו“, אמרה והתי' רוממה כדי להניח את הזר על האיצי' טבה. כשפנתה לצאת מהתא, נסתחרר עליה ראשה והוא תמך בה שלא תפול. הם התקרבו לקרון המסעדה, כש' הם מתנועעים מצד לצד. למולם היה פגיו אחד השולחנות בפניה, סמוך לחלון, ומיד ישבו זה מול זה באותו מקום.

„פעמיים קפה בחלב“, אמר למלצר. כשהוגשו להם ספלי הקפה, היר' ציאה מנרתיק הדרך שלה כמה לח' מניות עטופות בנייר שקוף והניחה על השולחן.

הוא חייך אליה: „אתן מעשיות יותר ממנו הגברים. הנה לא עלה בדע' תי כלל לקחת עמי צידה לדרך.“

הם לגמו את הקפה החם ובלעו את הלחמניות המתוקות במין הנאה של רעבים זה שעות רבות. ולאחר שה' חלו שניהם להעלות עשן מהסיגריות החריפות, היה מורגש בפניהם מן או' שר מיוחד, הנגרם לפעמים מדברים שהם, כביכול, חסרי ערך. אותו או' שר, שמרגיש החוזר מדרך מייגעת לאחר שטבל רגליו במים צוננים, או כזה הנגרם לאדם בהכנסו למיטה תמה לאחר שמירת לילה שהקפיאה את דמו.

הם הסתכלו האחד זה בעיני זו ומה התפלאה שלא שמה לב אליו ולא ראתה אותו כלל קודם לכן בשבתה ממולו בתא. שכן היו פניו בלתי רגילים ביותר. היו בהם מיני קוויס חזקים, שהביעו כוח פנימי רב יחד עם רכות שבכות. פנים, שברוך כלל מצי' נים אותם כפנים „מענינים“.

„היודעת את, בר מול אני, שאת נודמנת לי בדרך; אני מקחה שגם לך נעים הדבר.“

„או כן, באמת, אני מרגישה עצמי טוב עכשיו“, הפתירה.

היא קרבה ראשה אל החלון כדי לחוש יותר ויותר את האוויר הצונן, כשהיא מסתכלת לתוך האפלה. הוא הושיט ידו והחליק שערה, שהתנפנף ברוח וכיסה מדי רגע את מצחה ועי' גיה. מעד ידו נעם לה לא פחות ממגע הרוח... היתה לה הרגשה הידועה רק לעוברי אורח. מין חרות פנימית, מין התמכרות לטבע, לחיים, לאהבה...

לפתע נזכרה בליל אמש. „היתכן“, אמרה לעצמה, „הלאו רק לפני שעה קלה היה לבי נתון לו, לזה שרץ בקוצר נשימה אחר הרכבת, כדי לה' גיש לי את השושנים. לזה שרק אמש היה האחד שמילא את לבי.“

„את בוגדת“, המשיכה לדבר לעצ' מה ורצתה לקום ולחזור אל פינתה בתא. אך היא נשארה לשבת... היא לא נתנה למחשבות להשתלט עליה, היא לא נתנה לאושרה להתחמק ממנה. טוב היה לה. היא שוב אינה בודדה. היא חשה, שהיא מוצאת חן בעיני אדם שלא גרע ממנה עין כל אותה שעה, שישבו ליד השולחן. הוא לקח את ידה, החליק אותה והגישה לפיו, היא לא התנגדה ורק שלחה בו מבט חם מלחה חיוך...

כשנכנסו לתאם שמעו נחרותיה של זקנה אחת שכבשה לה, נוסף על מקור' מה, עוד מקום אחד והשתרעה לה עליו בנוחיות רבה. הם נתיישבו זה בצד זו, דחוקים אחד לשני מחוסר מקום. היא התכוננה בתוך מעילה, נשענה על זרועו ונידמה.

שריקות חזקות והמולה העירו או' תה והזכירה שעליה לרדת בתחנה זו. „האם גם אתה יורד כאן?״, שאלה. „גם אני, אם לא איכפת לך“, ענה הוא.

הם אספו בחפזון את החבילות והמזוודות וירדו לרציף שהמה מאדם. היא עמדה כסופה ומנתה את החביר' לות, שעה שהוא עמד ודיבר אל אחד הסבלים.

„בבקשה אדוני“, שמעה קול, „יקנה שושנים יפות לגברת“.

היא ישרה גיפה וראתה נערה צעיר' רה ניגשת אליה ותוקעת שושנה אדור' מה ריחנית בדש מעילה. הוא הגיש לני' ערה מטבע וזו נחפזה לזוג אחרי, שע' מד לא רחוק מהם.

ריח השרשורה עלה באפה. „אך מה זה“, נזכרה, „שושנה, היכן זר השר' שנים שלי?״, היא חיפשה בין הח' בילות את זר השושנים ולא מצאה. היא רצתה לחזור לתאה שברכבת ול' קחתו, אך כשהפנתה ראשה כבר ראתה את הרכבת וזה וחריקת גלגליה מח' רישים את אוניה. היא עמדה והסתכלה ברכבת המתרחקת הנושאת בתוכה את זר השושנים...

„כלום שכתת משהו“, שאל הוא מודאג.

„לא לא, לא שכחתי דבר“.

היא שלבה זרועה בזרועו, כשהיא מחייכת לעבר הרכבת המתרחקת...

”המשקם“
שלמה קרח
בית מלאכה ליצור פרוטוזות ומכשירים אורטופדיים
יפו, המלך ג'ורג' 44

ה' ב. הצ'רונני, בעל הכרטיס ה-100.000 להצגת „ג'וני בלינדה“ וכה בפרס הראשון (שבוע נופש בבבריה) וה' מ'זרחי (בתמונה) בפרס השני. מימין לשמאל: מר ג. סמרוסטה, מבעלי הקולנוע, מר לאופר, מנהל חברת „חורנר“, מ'זרחי דניאל, צ. ה. ל. צילום: פ'ין

זה לא מרגיז!

כי תהינה רשומות שורות מספר על המחברת. לפחות, למען לא תיגזו האי-לוויה?
שכזר לי ואשמור לך
היה זה תור לקולנוע. הוצג סרט מצויין והקהל הופיע ליד אשנב הקופה עוד בשעה מוקדמת. התור הלך והתארך והאנשים עמדו וחיוכו עד שהיה להם הדבר לזרא. ואז נשמע דו־שיח מעין זה:
„שמור לי על המקום.“
„טוב.“
„אבל תזכור. אני פה לפניך.“
התור נשמר והאדם הלך לטייל קמעה בעיר. חזר לביתו, נכנס לשותת קפה באחד מבתי הקפה ולאחר מחצית השעה חזר אל תורו והחל מבקש את מקומו. מתברר, כי כולם שכחוהו. וכי איך יזכרוהו? מיד נשמע דו־שיח מעין זה:
„אני עומד פה.“
„תסלח לי. אתה לא עומד פה.“
„שמע. בלי חכמות. הייתי פה לפני חצי שעה.“
„לא ראיתי אותך. ואף אם היית זה לא מעניין אותי. מה אתה חושב שאני אעמוד פה ואתה תלך לטייל בעיר?“

נשמעות צעקות בחלל האוויר ומיד עוברים לקטטות ומהלומות ידים. כע"ב בור רגעים מספר וכל התור זועק וצווח. הקופאי סוגר את הקופה. הצע"קות מתגברות. הקופה נפתחת שנית. לאחר שעה ארוכה משתתק הכל. והנה מופיע בחור נוסף:
„שמע. אתה. רוצה אתה לשמור לי על התור?“
„לך לכל הרוחות.“
אשף

נשמעות צעקות בחלל האוויר ומיד עוברים לקטטות ומהלומות ידים. כע"ב בור רגעים מספר וכל התור זועק וצווח. הקופאי סוגר את הקופה. הצע"קות מתגברות. הקופה נפתחת שנית. לאחר שעה ארוכה משתתק הכל. והנה מופיע בחור נוסף:
„שמע. אתה. רוצה אתה לשמור לי על התור?“
„לך לכל הרוחות.“
אשף

בית
הקיסמטיקה
הלנה טרכמן
פרופיסור האוניברסיטה
ליופי, סדיב פריס
37 תל-אביב 37
תפרוקים ותוצרת צרפתית חדישה. סטול בעור חמים לפי שיטה חדשה. בכל יום ג' תיעוצות קוסמטיקה - חיים

אשתי היא מלאך...

מאת חוה ברנד

עושה זאת עד גמירה. אך היא גם סבלנית.

ועיקר העיקרים, היא אינה „מנד" גדת. לעולם אינה נטפלת אלי בשאלות: „מדוע אינך עושה זאת?" „מדוע, בשם אלהים, אתה הולך לע"שות את זה.“ היא אינה משתדלת להיות האדון למעשי, להחליט על ימי החופשה שלי, לבחור לי ידידים, או לנהוג את האוטו מן המושב האחורי.

היא אינה חוקרת ושואלת. אם אין ברצוני לדבר — אינה מושכת את הדיבור מפי. היא מוחכה. איני מאלה הבעלים החייבים למסור, דו"ח על מעשיהם במשך היום, היכן היו, מדוע, לשם מה, מתי ועם מי. אך הלנה היא המקשיבה הטובה ביותר והשואלת הנרחבת ביותר. מעולם אינה פותחת את המכתבים המתקבלים על שמי, ואף אינה קוראת את אלה שאני כותב ואינה מחטטת בכיס — אפילו בשאלת הכסף אין היא מטרידתני. לא שיש לנו הרבה כסף, אך אין אף אחד מאתנו צריך למסור בדיוק היאך הוציא את הכסף. אני נותן לה כסף כל שבוע ומשאיר בידי מעט. היא משלמת את הוצאות הבית, הלבשה, הוצאות על האוטו — וביתר עושה כטוב בעיניה. אני משלם את המסים, הוצאות לרופאים, ביטוח ואת היתר מוציא או חוסך כטוב בעיני. אני יודע שהסידור הזה מתנגד לדרך הטובה, אך הוא מתאים לנו.

אך אל תחשבו שהלנה היא פליל השלמות. גם לה ישנן חסרונות ומג"רות, אך איני רוצה לגמול אותה מהם. זהו חלק מאישיותה. היא שונאת למשל, זכוכים ויתושים. ולכל בית שהיא באה היא רודפת אחריהם עד חרמה. היא אוהבת להגזים במקצת. למשל, אם ירד הגשם במשך שלושה ימים בחודש האחרון, היא אומרת: „כל החודש ירד גשם ללא הפסקה.“ הלנה אינה סובלת לארוז מזוהדות וחבילות בסדר. תמיד יש בהן מהפכה ובלבול. והיא אוהבת ללעוס גומי לעיסה...

אך היא משעשעת, כי היא משתע"שעת בעצמה. החיים מהנים אותה, והיא מעבירה את הנאתה לזולת. נדמה, כי תמיד רותח בה קומקום של התפעלות וצחוק. היא מקשיבה לסיפורים פשוטים ורגילים, כאילו היו אלה מאור"עות חשובים, ובהיותה כל כך מעוניינת בדברי אחרים ובכל הנעשה סביבה — אינה מעוניינת יתר על המידה בעצמה. היא אינה נגועה בחולי ההתעניינות העצמית, אשר מביאה את הנשים לה"הדר תמיד בשמלותיהן, להציץ במראות ולצבוע את שפתיהן בפומבי.

הדרמה שבחיים, ובצחוק ובסבל, במראות ובהרגשות, בזכרונות, בגילויים ביצירה ובאהבה — מעסיקים ומעניינים אותה עד למאור. הנישואים אינם משע"מים בעיניה, אולי רב הוא המאמץ, אך היא מוכרחה להצליח! אך מתוך שעבודתה במסגרת הנישואים היא קשה, היא משוחררת ככל האפשר מהטבע הנורא בנשים להשתלט על בני המשפ"חה. איני אסירה והיא אינה שומר ראשי. — ומה הן התוצאות?

התוצאות המזוהרות — גבירותי — הן אירוניה ערמומית ומתוקה. מתוך שאינה גוולת ממני את חופשתי ואינה רוצה לשנות ממנהגי, הבטיחה לעצמה הלנה את הערצתי הגמורה אליה. היא לא עוררה, על ידי שאלות, חקירות ודרישות, את יצר השוכן בכל גבר לעצמאות ושלמות. מבית סוהר ללא כתלים אין לי שום רצון להמלט. אני אסור באויקי יושר, הכרת תודה נאמנות ומסירות. אך לעולם לא בפתח.

כמה רעות דוברים עלינו הגברים. כמה חסרונות ומגרעות מונים בנו, וכמה טענות ותלונות כפיהם נגדנו.

אך הנה בעל אחד, אחד מאלף גב"רים, שפיו מלא תהלה. אין לו טענות ותלונות והוא רוצה להלל ולשבח, אך בעילום שם.

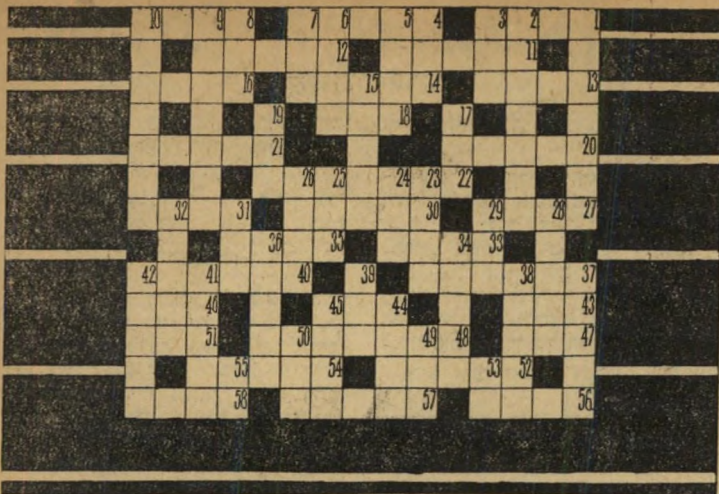
„אשתי היא מלאך“ — הוא מתחיל — אמנם יודע אני, שמספרי הגירושים מוכיחים, כי מעטה האהבה בנישואים. זאת ועוד: גם שאין הדבר מגיע לכלל גירושין מתמידים נשואים רבים בהר"גשה של כאהוב ממערכה מגורל זה משוחרר אני הודות למעלות מסויימות שאשתי נתברכה בהן ובירכה בהן את נישואינו.

הלנה היא עליוה, זה עשר שנים, שאני חוזר הביתה אליה יום יום, ולע"ר לם איני חושש פן אמצא בביתי פנים המוצים, אבלים או אוישים, תמיד אני שב כאהוב ממערכה בשדה הקרב ולא כמביא לחם מהעיר.

רוח רעה עלי — היא מעודדת אותי. ואם יומה היה קשה — היא מספרת על כך בכעס עליו. ראיתיה שוש פעמים בשעת לידה, פעמים בניחוים קשים — ותמיד הסתירה כאבה עד, שנדמה היה אני הוא הסובל והיא המנוחמת. רק צער מסוגל להקדיר את עליצותה. היא נאמנה. אני הוא האיש שלה והיא מסורה לי יותר מאשר אני לעצמי. היא מעודדת אותי ומוציאה לי שם טוב. אין שום חשיבות למספר הפעמים שנשכלתי או נתאכזבתי — דעתה עלי ועל כשרונותי איתנים תמיד. היא יודעת ובטוחה שילדינו הם שלושה מן הילדים המוכשרים ומבטי"חים ביותר עלי אדמות. היא מעלה על נס כל אות להצטיינות בבריאות, בכשרון או בלימודים, ומתפללת לכך. אך היא קפדנית ועקבית בחינוכם. היא מפתחת בהם את הבטחון והאימון. הלנה היא בזוגית — לא בכסף, כי אם בעצמה. היא אינה מסוגלת לעשות שום דבר לחצאין. אם היא מקבלת על עצמה לעשות משהו — הרי היא

תשבץ מס. 13

(כתיב חסר)
מאת: פנחס הרזי

מימין לשמאל:

1 - מצאצאי אביחיל; 4 - משנה למלך אחשורוש; 8 - מלכות; 11 - שכור (כתיב מלא); 12 - ריח טוב; 13 - דבריו כזב; 14 - חרב תקועה על רובה; 16 - קרדום מלחמה (תהלים עד); 18 - האגגי הידוע לשמצה; 20 - מכשיר להגביר את הקול; 21 - כף יד קמוצה; 22 - צמד מדינות במגילת אסתר; 27 - העוסק בשמירה; 30 - עיר בנחלת נפתלי (יהושע י"ט); 31 - רכוש; 33 - מקח וממכר; 35 - בן פתואל, נביא אלוהים; 37 - מאפה מיוחד לסורים; 40 - אחד משבעת סריסי המלך; 43 - נרעם; 44 - קרבן יין, או שמן על המזבח; 46 - בן יפת בן נח; 47 - שם קבוץ לכבשים ועזים; 48 - שונא בצע (תהלים כ"ד); 51 - אוסה השבלים מאחרי המעמר; 52 - צמח מדבר בנגב ובעמק הירדן; 54 - קטע מוסיקלי חורג; 56 - ציד (תהלים קב"ד); 57 - באופן לא רגיל; 58 - ש.

מלמעלה למטה:

1 - המלך קרקסס; 2 - בושם; 3 - תואר כבוד לראשי ישיבה בבבל; 4 - זמן קבוע; 5 - מרמה; 6 - הקמה; 7 - שיכר; 8 - צמר גפן; 9 - מושל מחוז בזמן אחשורוש; 10 - מעט שכור משתיה; 15 - כוח המחשבה; 17 - יריעת המגילה; 19 - אספקריה; 23 - בושם; 24 - הבעת רצון; 25 - חודש לועזי; 26 - עכור; 28 - מבני המן; 29 ארץ גבוהה; 31 - תלי לבגדים; 32 - צמח ספיל ממשפחת העלקתיים; 34 - בית-ספר למורים; 36 - אריג יקר; 37 - תיכוני; 38 - מעי ממולא בשר; 39 - סרגוד; 41 - מסך; 42 - מכשיר עזר לקליטה; 44 - מתכת לבנה; 45 - איש מן הכספר; 49 - חיה דומה לאדם; 50 - מחצית יממה; 53 - ולא ידע ב... (איוב ל"ה); 55 - נוזלים חיוניים.

פתרון תשבץ מס. 12

במאוזן: 1 - מצפה; 5 - בז; 7 - סמדר; 9 - טרם; 11 - ארם; 12 - גונג; 13 - גבול; 15 - חוליע; 17 - גזלן; 19 - פסיק; 21 - טלף; 23 - קמה; 24 - דיקן; 25 - דק; 26 - נסלא. במאונך: 2 - צבר; 3 - פו; 4 - צמד; 6 - קרן; 7 - סאה; 8 - דמגוגיה; 9 - טולרנטי; 10 - מגע; 12 - גויל; 14 - בלוק; 16 - דפק; 18 - ססן; 20 - סמל; 22 - לקט; 24 - דקל; 25 - דף.

"משלח מנות" לקוראינו

בין הקוראים שיפתרו את התשבץ המופיע בגליון זה יוגרלו ע"י הנהלת "העולם הזה"

10 פרסים

- כל משלי קרילוב בתרגום חנניה ריכמן, מצויר ע"י נחום גוטמן (הוצאת סברסקי)
  - קולא ברוניון לרומן רולאן, בתרגום אברהם שלונסקי (הוצ' ספרית פועלים)
  - עצי שמים עומדים לבריוסף (פרס אוסישקין תשי"ט)
  - נתיב החרות להוארד פאסט (הוצאת ספרית פועלים)
  - יד שמאל היא החולמת לננסי זילסון רוז (הוצ' ספרית פועלים)
  - מפת א"י עם מפה מיוחדת של הישובים העבריים, מאת ד"ר א. י. בראור (הוצאת יבנה)
- זכות ההשתתפות בתחרות לכל קוראינו לפי התנאים דלקמן:
- לפתרון יצורף התלוש שבשולי העמוד.
  - הפתרונות יגיעו לא יאוחר משבועים אחרי הופעת התשבץ.
  - על הפתרון (ולא רק על המעטפה) יהיה רשום בכתב ברור שם השולח וכתבתו.

פתרונות בכתב לא ברור לא יתקבלו. על המעטפה יש לציין "תחרות תשבץ".

המטאטא

"עגל הזהב"

יום ה' 2.3 לכבוד פורים, חולון מוצ"ש 4.3 ב-6.30 וב-9.15. עגל הזהב בתל-אביב יום א' 5.3 ב-8.30. "עגל הזהב" בנבעתיים התחלת ההצגות הרגילות ב-8 בערב

תלוש

להשתתפות בחלוקת הפרסים לפותרי תשבץ מס. 13

הבמה

מוצ"ש 4.3 "חליל הכשפים" תל-אביב ביום ראשון, 5.3 - תל-אביב וביום שני 6.3 - תל-אביב

הצגת-יכורה

"אותלו"

(הכרזי מונציה)

מאת: ויליאם שקספיר
עברית: נתן אלתרמן
ההצגה: יוליוס גלנר
הצייר: משה מוקדי
המונצח: פורדהאוז בן-ציוני
יום שלישי 7.3 "חליל הכשפים" ראשון לציון

התחלת ההצגות בשעה 8 בערב

א ה ל

תיאטרון פועלי ישראל

יום ה' 2.3 "אינקובטור על הפלע" מוצ"ש 4.3 "אינקובטור על הפלע" הצגה ראשונה מטעם האגודה "למען האהל" בשעה 6 תל-אביב הכרטיסים שנמכרו ליום 26.2 כוחם יפה רק להצגה זו.
הצגה שניה בשעה 9, תל-אביב יום א' 5.3 "שומרי החומות" מטעם המחלקה לתרבות ולנוער ב-8 תיא

ח'פ'ה

יום ה' 2.3 בשעה 9 "ארמון" ספורי הופמן המונצח: מ. גולניקין תל אביב "הבימה" יום ג' 7.3 בשעה 8.30

ריגולטו

המונצח: מ. גולניקין קרית חיים "בית העם" יום ה' 9.3 בשעה 8.30

תאים

בהשתתפות אדים דה-פיליפ המונצח: מ. גולניקין כרטיסים: תיא - ביילין אלנבי 68, טל 5018; חיפה - גינצבורג, הרצל 25, טל 3621; קרית חיים - קופת קולנוע "בית-העם" 6-4-2-11

תיאטרון קאמרי

יום ה' 2.3 "הצ'ל" 2 הצגות ב"ב ובי"ר באולם "אדיסון" ירושלים מוצ"ש 4.3 "הצ'ל" 2 הצגות ב"ב ובי"ר חיפה ב"עין דור" יום א' 5.3 "הצ'ל" 2 הצגות ב"ב ובי"ר חיפה ב"עין דור" יום ה' 6.3 "הצ'ל" 2 הצגות ב"ב ובי"ר חיפה ב"עין דור" התחלת ההצגות הרגילות בשעה 8 בערב

קונצרטים מיוחדים נוספים

באותה התכנית המונצח: סרגיי קוסביצקי תל-אביב "אהל-שם" מוצאי שבת 18.3 ויום ראשון 19.3 כרטיסים במשרד התזמורת, אלנבי 56, 6-4-2-11
קונצרט למנויים מס. 7 תל-אביב יום ראשון 5.3 סדרה 3 חיפה יום רביעי 8.3 סדרה 1

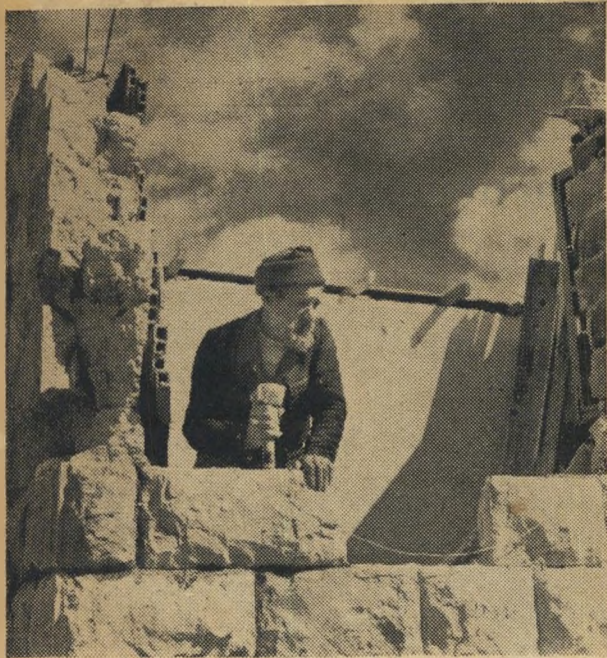
תכנית בתי הקולנוע

החל ממוצאי שבת 4.3.1950

מגדלור	אוריון	ארמון, חיפה
שבוע שני	שבוע אחד-עשר גיוני בלינדה ג'ן ווימאן לו איירס וצ'רלס ויקפורד	שבוע שני
שיר נולד	אסתר	נעלים אדומות
אופיר	שבוע שלישי	אורה, חיפה
שבוע שני	המעין	טרובדור
ב מ י צ ר	המתגבר	

כתבה העריכת והתחלטה: תל-אביב, רחוב לילינגבלום 12, טל 4414. ת. ד. 1962 / העורך האחראי: הסטל: א. קיסר / רוסו מ. שרם, תל-אביב, רחוב סין 6, טל 2232 / גלויות: דיסטריבטור: ארץ ישראלית נעים / ההפצה: דוד פיסל ובניו.

רמת רחל נבנית מחדש

בנערינו ובזקנינו נבנה...

צילומים : בראון

כך היו פני כל הבנינים במשך בתום הקרבות. רמת רחל, כידוע, הועברה מיד ליד כמה פעמים בהתקרב צבאות מצרים לירושלים, אך הנקודה נשארה יהודית.

חדר האוכל הוא ארעי, אך תאבון העמלים בעבודת הבנין אינו קטן בשל כך...

עם קימומו של המשק חזרו אליו הילדים וגם הפרות...

מראה כללי של המשק. עוד רבה מזאכת הקימום. רמת רחל היא נקודת ספר. משלטי האויב עדיין נראים באופק.

עבודת תיקוני הבנינים שנהרסו ונפגעו במזוא תוקפם.

הדולרים רגלים צוחקים

רכילות ופוד...

שמע, נפסיק להתלחש. הן תטינה אוזן לשמוע...

שומר ספורטיבי

אל תירה, תן לו 50 מטרים...

הפוגה במשחק רוגבי...

החזירו את הכדור. נצטרך להתחיל, את המשחק מחדש.

עננים שנתרוקנו...

תיך אמריקני הבחין, בשעת ביקורו באחד מיושבי המשלט בנגב, בעננים כבדים שהצטברו בשמים, ופנה אל בן לחיתו, חבר אחד הקיבוצים: "באמריקה ספרו לנו, כי בנגב אין יורדים גשמים, ומהם העננים האלה?!" "עננים אלה לא יורידו כאן גשמים" — ענהו הבחור — "הם כבר חוזרים ריקים מתלאביב".

פרסים להגדלת הילודה

א: שמועה אומרת, שבן גוריון מעיין בהגבלת העלייה מתימן.
ב: למה?

א: כיוון שאוצר המדינה נתרושש ואינו יכול יותר לספק מאות לירות לאמהות בעלות עשרה ילדים...

ובכל זאת יש לה משהו...

"של מי החבילה הזאת?" — שואל פקח המזון באוטובוס את אחת הנוסעות.

"שלי" — עונה האשה.
"האם יש לך שם משהו, גברתי?"
"אכן" — משיבה הגברת בחיוך — "יש לי משהו".

הפקח מצטחק ויוצא מהמכונית. עם רדתו מוציאה הנוסעת מתבילתה את ה"משהו" — תרנגולת שמנה, ו-50 ביצים!!

אלדר הדני, רחובות

המן לא השאיר "קדיש"

שאלה: — מדוע אנו אומרים קדיש יתום אחרי קריאת המגילות "קריאת", "רות" ו"שיר השירים" ואילו אחרי קריאת מגילת אסתר אין אומרים קדיש?

תשובה: — משום שהמן לא השאיר אחריו שום "קדיש"...

דוד לבסקי, תל-אביב

מס שעשועים...

הבחורה: תן לי נשיקה.
הבחור: ברצון.

הבחור והבחורה: מי שם? פקח האוצר: גא לשלם מס שעשועים...

יששכר ש., ירושלים

אורי והזרמים בחינוך...

תוך חיכות סוער על החינוך, הח"ל שתי לשאל את פי ה"טף".

באיזה זרם חינוכי היית בוחר? — שאלתי את אורי בן ה-8.

אורי: אני רוצה בזרם שיביא לי הכי הרבה דזולים...

יהושע ברוידא, תל-אביב

אחרי החתונה

ה בעל: עכשיו, אשתי, שנינו גוף אחד ונשמה אחת.

האשה: בכל זאת אל תשכח להזמין במלון שתי ארוחות.

דוד מלך, חיפה

מה בין משרדי חוק...

— מה ההבדל בין משרד החוק הב"יטי ובין משרד החוק הישראלי?

— בלונדון יש "פוריין אופיס", משרד החוק, ובתל-אביב יש "פארן-אופיס", משרד נגישות.

א. ק., ת"א

גם פרברים רוצים לחיות...

"השעה 5 לפנות בוקר. ההורים טרם חזרו מ"באל העתונאים". הבה נסדר לנו באל לעצמנו...

אביה של הנדל...

הכנרית הצעירה אידה הנדל השי' תתפס פנט באחד הקונצרטים בלונדון וניגנה את הקונצרטו לכנור לבטהובן. בתכנית הייתה גם יצירה מאת הקומפוזיטור הנדל. בהפסקה ניגש אבי הכנרית לבקרה בחדר ההלבשה. כאשר לא נתנה שומר החדר לעבור, אמר: "אני אביה של הנדל". ענהו השומר: "אין זה מענייני אם אתה אביה של הנדל, או אביו של בטהובן, אבל פקודה זו פקודה ואסור לי להרשות לשוט איש לעבור על סף ביתה".

אלכסנדר לוין, תל-אביב

המאושר במדינה...

בחוגי הסוחרים אומרים, כי האדם המאושר ביותר בישראל הוא השדכן יוסף ליבר: הוא מכניס זוגות רבים לחופה ובמקום לשלם מס הכנסה הוא מקבל מס הכנסה...

בפרט של לירה אחת זוכה בעל הבדיחה הנדפסת ראשונה במדור זה. בדיחות אנא לשלוח למערכת "העולם הזה". על תעטפה יש לציין: "עולמנו זה הקטן".

סוג כותונת...

הקונה: תן לי בבקשה כותונת. המוכר: מאיזה סוג, כוו שלי? הקונה: לא, יותר נקיה.

מי הקדים למו?

הרופא: האם קמת עם כאב ראש בבוקר?
החולה: לא, הוא עורר אותי תחילה.

היתר רבנות...

הוראה שיצאה מהרבנות הראשית מתירה לאכול גבינה יחד עם נקניק. כי הגבינה — אין מוצאה מחלב, והנקניק נקי מבשר...

בשל מחסור הבשר

בארץ יש מחסור בבשר על כן אוכלים... איש בשר רעהו...

הסכם קואליציוני

לאחר הפגנת הדתיים בעכו, שתבעו את מועדון מפא"י לבית כנסת, הושג שם הסכם קואליציוני.

ביום ישמש המקום בית כנסת וב"ערכים מועדון מפא"י...

א. סדומי, קדמה